

Pozsgai Zsolt

Boldog bolondok

-játék két részben-

Szigliget, 2003
Változat: 2005-02-15

Szereplők

Wolfi – Wolfgang Amadeus Mozart

Constanze –a felesége

Történik: 1791, december 5, este.

Helyszín: Mozarték lakása Bécsben

Első felvonás

Mozart dolgozószobája, amely egyben nappali is. Itt fekszik egy láthatóan idehurcolt ágyon Wolfi. Zongora a sarokban, nyitva. Hangok, mintha játszana rajta valaki, de nem látunk ott senkit. Wolfi felugrik, a zongora felé üvölt.

WOLFI

Cisz!!!! Cisz, az istenbe már, cisz!!!

Wolfi visszafekszik, de még morog.

WOLFI

Hülye kis kurva.

Nyílik az ajtó, Constanze dugja be a fejét.

CONSTANZE

Wolfi...

Wolfi felnéz, a zongora felé mutat.

WOLFI

Ki ez? Ez a nő. És hogy kerül ide?

CONSTANZE

Ki ki?

WOLFI

Aki itt játszik a zongorán.

CONSTANZE

Te játszol csak ezen a zongorán. Meg a pap, aki már négyszer eljött feladni az utolsó kenetet. A legutóbb annyira megviselte, hogy mégsem haltál meg, hogy reggelig játszott zsoltárokat. De te bírod!

WOLFI

Ki ez, és ki engedte be?!

CONSTANZE

Nem játszik itt senki, nincs itt senki.

WOLFI

Nincs? Igaz.

Constanze leül Wolfi ágya szélére. Majd hirtelen megcsókolja a férfit, aki meglepve néz rá.

WOLFI

Mit mondott az orvos?

CONSTANZE

Hogy nagyon csinos vagyok, és hogy a nélkülözések láthatóan nem viseltek meg, és hogy az arcom sima, orvosi értelemben kívülről teljesen egészséges vagyok.

WOLFI

Rólam. Rólam mit mondott.

/Constanze hallgat, nézi a férfit/

CONSTANZE

Megjött a londoni ajánlat. Háromezer évente. Állás. Háromezer. És három opera. Azt külön pénzért. Egy év alatt. Háromezer állásért, és az operák.

WOLFI

Hogy mennyi? Háromezer?!

CONSTANZE

Aha. És még valami...egy másik levél.

WOLFI

Amelyben visszavonják az elsőt, ahogy szokták.

CONSTANZE

A magyar nemesek írta. Testületileg.

WOLFI

Azok tudnak írni?

CONSTANZE

Ne gúnyolódj, a pozsonyi koncertjeiden mindig ők adták a legtöbb tiszteletdíjat.

WOLFI

Igazad van. Nem bántom őket.

CONSTANZE

Évi...kétezeret ajánlanak fel...életed végéig...életjáradékot...
mert szeretnek.

WOLFI

De miért?

CONSTANZE

Mert szeretnek.

WOLFI

Te is szeretsz, mégsem adsz nekem ennyi pénzt.

CONSTANZE

Mert nekem nincs. Adnék ha lenne, nincs.

WOLFI

Kétezeret...évente...hiszen ez az udvari karmesteri állásnak...

CONSTANZE

Igen. A négyszerese.

WOLFI

Várjunk csak...valami itt hibázik...miért adják ezt?

CONSTANZE

Semmiért. Elismerésül. Elismerésül!

WOLFI

Van még valami? Vagy ennyi...

CONSTANZE

Van még. A Varázsfuvola...meghosszabbították a nagy sikerre való
tekintettel...még negyven előadás...és az igazgató előleget küldött...ezret...

WOLFI

Ezret?! Megbolondult ez?! Négy operáért nem adott ennyit!

CONSTANZE

Pedig ez van. A pénzt is elküldte. Az is itt van.

Csend. Wolfi döbbsenten néz maga elé.

WOLFI

Most játsszon egy kicsit még.

CONSTANZE

Kicsoda?

WOLFI

Aki ott ül a zongoránál.

CONSTANZE

Nem ül ott senki.

WOLFI

Nem mindegy az neked?

/Constanze elővesz a ruhájából pénzt, leteszi az ágyra, kettejük közé/

CONSTANZE

Háromezer.

WOLFI

Miért?! Kitől?!

CONSTANZE

Az az ismeretlen, aki a Requiemet kérte tőled. Ő adta.

WOLFI

Tudod miért, miért ad ennyit?!

CONSTANZE

Mert egy jó ember. Szerette a feleségét. A Requiemet azért íratja veled. Az asszony miatt. Mert vannak még ilyen emberek. Akik ilyet íratnak.

WOLFI

Dehogy! Dehogy! Megtudta, megérezte, hogy hamarosan meghalok...

CONSTANZE

.....

WOLFI

De igen. Megérezte. Megíratja. Aztán kiadja a saját neve alatt.

CONSTANZE

Ugyan már...ugyan...

WOLFI

Ne játszd meg magad. Te is pontosan tudod.

CONSTANZE

Jól van. Adja ide a pénzt, és csináljon a Requiemmel, amit akar. Van neked még elég más is.

WOLFI

Van...még elég...be sem fejezem neki...hadd kínlódjon...

Csönd. Egymásra néznek.

WOLFI

Mikor...jött mindez?

CONSTANZE

Egyszerre...kifizettem a házbért, mert az orvos...hagyott itt pénzt kölcsönbe, és akkor odaadta a házúr a postát. Mert már régen nem adta, tudod...

WOLFI

Ah. Egyszerre. Tegnap este. Azóta van itt ő. Azóta játszik. Hamisan.

CONSTANZE

Ki? Ja, igen.

WOLFI

Hé, hagyja abba a zongorálást!

CONSTANZE

Abbahagyja? Ha kéred?

WOLFI

Persze. Most csönd van.

CONSTANZE

Tényleg.

WOLFI

Ezek szerint...neked már könnyebb lesz.

CONSTANZE

Hagyd ezt, fogjuk magunkat, bérelünk évekre egy másik lakást, ennyiből már lehet, beljebb Bécsben, nem itt, beljebb, a gyerek hazajön a nővéredéktől, tudunk neki venni ruhát, meg enni adni, és te lassan meggyógyulsz, ha van pénz, lehet, ez az orvos is mondta, van pénz, lehet. Na, így kell ezt.

/csönd/

Wolfi megcsókolja a nőt, hosszan, szeretettel.

WOLFI

Boldog vagyok. Hogy nektek könnyebb lesz. Egy darabig. Akkor viszont szeretném, ha elvinnéd tőlem őket...

CONSTANZE

Kiket?

WOLFI

Kell a gyűrű...kell a gyűrű, és elviszed őket...

CONSTANZE

A gyűrű a zálogházban van, de kiváltom holnap, itt a pénz rá, mekkorát fog nézni a zálogos, de nem érdekel, úgy vágom le oda a pénzt, hogy...

WOLFI

Nem az. Nem a jeggyűrű. A Varázsfuvolából. Az Éj királynőjének gyűrűje.

CONSTANZE

Az Éj királynője? Ő is itt van?

WOLFI

Hogy lenne itt?

CONSTANZE

Mit tudom én, ha az a spiné a zongoránál itt lehet...

WOLFI

Ne butáskodj, az Éj királynője nincs itt.

CONSTANZE

Hála istennek.

WOLFI

Egész éjjel ezen gondolkodtam. Hogy hová tegyem őket. A szerelmeimet. Azokat nem vihetem át. Egész éjjel búgtak bennem ki akartak jönni. Burrrr!!! Burrrr!!! Eszelősök, eszelős szerelmek, búgnak, mint az eszelősök.

CONSTANZE
Miféle szerelmeidet?

WOLFI
Mindegyiket...akiket itt hordok bent. Ezeket oda kell adnom. Neked.

CONSTANZE
Biztos?

WOLFI
Kinek adjam? Csak neked adhatom őket.

CONSTANZE
Sokan vannak? Már hogy elférnek azok bennem mind?

WOLFI
Benned egy világegyetem elfér, Constanze.

CONSTANZE
Kövér vagyok?

WOLFI
Csodálatos vagy. Neked kell őrizned őket tovább. Így nem mehetek át, hogy ne tudjad, hogy ne tudd őket...hogyan ne!

CONSTANZE
Jobb lenne, ha elvinnéd őket magaddal mégis.

WOLFI
Nem lehet. Ezek az emlékek élnek. Ha átadom őket, élnek tovább. Én nem lehetek az emlékeim gyilkosa. Miért? A zene nem él, nem? Az megmarad a kottán, megmarad. De ezek? Ezeket öljem meg?

Az ágyra vágódik, sírni kezd. Csönd. Constanze komolyan nézi a férfit, látnivaló, belemegy a játékba, a férje állapota miatt/

CONSTANZE
Mit akarsz?!

WOLFI

Az Éj királynőjének gyűrűje. Tudod, ha megforgatod, más alakot veszel föl.
Tudod.

CONSTANZE

Más alakot? Nekem nem kell elmondanod, én nem vagyok féltékeny, engem nem érdekelt soha...

WOLFI

Ne elmondani!!! Nem! Kiélni magamból, kiégetni magamból!

CONSTANZE

Az más. Ha ragaszkodsz hozzá...

Wolfi keresgélni kezd, megtalálni vél valamit, mintha egy gyűrűt venne fel, de csak a semmit fogja, Constanze csodálkozva nézi.

WOLFI

Itt a gyűrű...Ha megforgatod, annyi alakot öltesz fel, ahányat akarsz...hiszen tudod...

CONSTANZE

A varázsgyűrű...ahogy forgatom...az Éj Királynőjének gyűrűje...

WOLFI

Húzd fel.

Constanze lassan felhúzza a semmit.

WOLFI

Készen vagy?

CONSTANZE

Mire?

WOLFI

Fordítsd meg az Éj Királynője gyűrűjét. Maga meg játsszon ott nekünk, ha már bejött.

Constanze fordít a gyűrűn. Wolfi már az ágy mellett áll, hirtelen felkapja a felső kabátját.

WOLFI

Megjöttem, asszonyom. Haydn úr nincs itthon?

CONSTANZE

Micsoda? Haydn felesége?

WOLFI */ráordít/*

Constanz! Tanítványa voltam, hiszen tudod, tudnod kell!!!

/Csönd, Constanze gondolkodik, majd dönt, játszik tovább/

CONSTANZE */bizonytalanul/*

A férjem a kottamásolóhoz ment...de jól tudja, hiszen ön is...

WOLFI

Bátorkodtam előbb jönni, mint megbeszéltük.

CONSTANZE

Hogy egyedül találjon itt, igaz?

WOLFI

Igen. Hogy egyedül találjam, és elmondjam...elmondjam...

Nem tudja folytatni, sírással küszködik, Constanze ijedten ugrik hozzá.

CONSTANZE

Wolfi!

WOLFI

Nem!!!!Ön ne nyúljon....hozzám...Ön ne!!!

CONSTANZE

Mit kiabál itt velem?

WOLFI

Ön megcsókolta a fiatal Arco grófot a lugasban tegnap este.

CONSTANZE

ÉN? Hé! Mit képzél?! Lehet maga bármilyen tizennégy éves csodagyerek, úgy vágom ki magát innen, hogy darabokból kell összerakni újra azt a csodálatos kezét! Azonnal távozzon!

WOLFI

Tizenkettő!

CONSTANZE */véleménye van a dologról/*

Tizenkettő...ez igen.

WOLFI

Nem távozok! Nem megyek sehová!

CONSTANZE

Miféle hang ez?

WOLFI

Megcsókolta, vagy nem?! Válaszoljon!

CONSTANZE

Mit képzelsz? Miért csókoltam volna meg....

WOLFI

Mert maga...egy olyan...

CONSTANZE

Egy olyan?! Milyen?!

WOLFI

Olyan...amilyen...

CONSTANZE

Ezt azonnal vonja vissza!

WOLFI

Hiszen nem mondtam semmit!

CONSTANZE

Vonja vissza, mit gondolt! Mert...mert....

WOLFI

Nem baj. Én nem bánom. Szeretem magát. Ha megcsókolta, hát megcsókolta, jól van. A báró szép férfi...nem úgy, mint én...aki gyerek...ekkor fejjel...mint az enyém...ilyen nagy fejjel...erre mindjárt kettőt kell csókolni, akkora fejem van...de nem baj...ha maga...

CONSTANZE

Mit akar tőlem?

WOLFI

Ezt is csak a városban mesélték. Hogy megcsókolta...ez a Salzburg...egy kis sóváros, egy kis semmi...ha megnövök, hát azonnal elégtételt veszek.

CONSTANZE
Mit akar tőlem?

WOLFI
Maga...gyönyörűen énekelte az operám főszerepét.

CONSTANZE
Mit akar?

WOLFI
Tudja, hogy nem is néztem másra? Senkire. A „Tettetett egyszerűség”...Mozart operája...a tizenkét éves gyerek operája...és maga a szoprán...csak magát hallottam...

CONSTANZE
És fürdött a saját hiúságában.

WOLFI
Nem, nem. Az opera nem jó. Amúgy nem. De maga, ahogy énekelt, remegni kezdtek bennem a hangjegyek, érti, döfködték a szívemet, a gyomromat, a cisz, az esz, a gisz...kilyukasztották a szívemet, benéztem a résbe, és maga énekelt ott, vérben és lüktetésben...maga, csak maga...emlékszik, a bemutató után...mikor gratulálni kellett...csak magának...a zenekar, a karmester, mindenki megsértődött, igaz...csak magának....

CONSTANZE
Rosina...életem legkedvesebb szerepe. És maga írta. A kis Mozart. A férjem tanítványa. A férjemé. Aki azt hiszi, hogy a tanítványa. Pedig ez a kis Mozart értem jön ide minden nap, ide hordja az új műveit, bólogat a férjem tanácsaira, de igazából nem érdekli, csak a bokám, amiről le sem veszi a szemét.

WOLFI
Igen, azt hiszem....így van. Kérdezze meg, mire gondolok, amikor a bokáját látom.

CONSTANZE
Mire gondol, amikor a bokámra látja?

WOLFI
Rosina áriájára a második felvonás első képéből.

CONSTANZE

Miért?

WOLFI

Mert a maga bokája...olyan moll...

CONSTANZE

És nem zavarja, hogy a mestere felesége vagyok? Hogy maga tizenkettő, én pedig...akármennyi?

WOLFI

Nem! A mester kötelessége átadni mindent a tehetséges tanítványnak, mindent!

CONSTANZE

Az ágát is?

WOLFI /*egyre nehezebben bírja/*

Ne legyen ilyen közönséges! Ez a hang nem az öné! Nem az ág! A hangját szeretném megcsókolni, a hangját!

CONSTANZE

Vagyis a nyakamat. Tessék. /*keményen/* Csókolja meg.

WOLFI

A hangja nem a nyaka...

CONSTANZE

De. A tudósok szerint onnan jön a hang. És én is úgy vettem észre. Csókolja meg.

WOLFI

Nem lehet...az belül van...

CONSTANZE

Csókolja meg belül.

WOLFI

Ó, maga...maga....maga...

Consanze most hirtelen szembefordul vele.

CONSTANZE

Hát nem meri, igaz? Még a nyakamat sem meri megcsókolni, igaz? Képzelve, a fiatal Arco gróf megtette! Pedig nem zeneköltő! Nem zseni. Csak férfi. Maga

várhat még ezzel, taknyos kölyök! Maga várhat még azzal, hogy a mestere feleségéről álmodozik, maga még erre ráér! A legnagyobb becstelenséget követi el ezzel, és maga tesz nekem szemrehányást?! Maga?! Elénekeltem az operáját, és kedvemre is volt. És nagyon szórakoztatott a nagyfejű szerző rajongása....

WOLFI

Ez nem maga! Ezek nem a maga gondolatai!

CONSTANZE

És most takarodjon innen, és ne merészelje nézni a bokámat, csak akkor, ha már meg is tudja csókolni! Kérdezze meg Arco gróftól, hogy kell.

Wolfi rohamot kap.

WOLFI

Megütöm! Esküszöm, megütöm!

CONSTANZE

Taknyos! Nem lenne ilyen bávatag, akár még jó szerető is lehetne magából.

WOLFI

Hagyja abba! Hagyja abba!!! Én hozok magának új művet, maga meg így bánik velem!

CONSTANZE

Már megint?! Miféle művet?!

WOLFI

Missa solemnis! És maga éneklél el az áriát! Maga énekelje el az áriát!

CONSTANZE

Nem. Ezek után nem éneklek magától semmit!

WOLFI

Könyörgöm! Meg akarom csókolni....

CONSTANZE

A hangomat?! Maga ne csókolgassa a hangomat! Takarodjon innen!

/Wolfi remeg, indulatában odarohan a zongorához/

WOLF

És maga is! Befejezni!!!

Wolfi az ágyra esik.

WOLFI

Szép volt...nagyon szép...

CONSTANZE

Nem. Nagyon szépen énekelt. Nem volt szép. Csak belegondoltad. A hangjából a szépségét.

/Wolfi meglepve néz föl/

WOLFI

Úgy gondolod?

CONSTANZE

Nyugodj meg...és hagyjuk ezt abba...kiújulnak a rohamaid.

WOLFI

Hé, maga, most miért nem játszik?!

CONSTANZE */a zongorához megy/*

Játsszon már ha kérek, nem érti? Ha már bejött ide!

WOLFI

Köszönöm, Constanze.

CONSTANZE

Szívesen.

WOLFI

Játsszon tovább. A gyűrű...forgasd meg a gyűrűt...nagyon kérlek. Könyörgöm.

CONSTANZE

Az előbb jól csináltam.

WOLFI

Fantasztikusan.

CONSTANZE

Színésznek kellett volna mennem nekem is, mind a nővéremnek.

WOLFI

Neked nem, ahhoz te túl jó vagy.

CONSTANZE

Sok szerelem van még?

WOLFI
Szeretlek.

CONSTANZE /sóhajt/
Akkor sok.

Constanze hátralép, a férjére néz, majd megforgatja a gyűrűt. Wolfi odaugrik hozzá, beköti egy kendővel a nő szemét.

WOLFI /elváltoztatott hangon/
Erre...erre jöjjön, Resl kisassony...erre...

CONSTANZE
Resl...kisasszony...nahát, az...

WOLFI
Csss! Ne beszéljen, felébreszti az erdőt. Keressen meg.

Constanze kinyújtott karral jön, keresi, Wolfi elhajol előle, játszanak, nevetnek, majd Constanze elkapja Wolfit.

CONSTANZE
Meg van! Maga az!

WOLFI
Én? Ki?

CONSTANZE
Miért, van még itt más is?

WOLFI
Nincs. Csak ketten.

CONSTANZE
Akkor maga az. Wolfgang. Csak maga lehet.

WOLFI
Vagy egy medve. Itt az erdőben előfordul.

CONSTANZE
Ez nem egy medve arca. A feje akkora, attól lehet medve, de az arca...Egy medve nem mosolyog.

WOLFI

Hát megtalált. Rám ismert.

CONSTANZE

Magára találtam. Magára ismertem.

WOLFI

Üljünk le.

CONSTANZE

Hány éves vagyok?

WOLFI

Tizenhat, maga tizenhat éves, és nagyon szép.

/Constanze nem veszi le a kendőt !/,leül Wolfi mellé, mintha kiránduláson lennének, az ágy alól Wolfi egy kirándulókösarat húz elő./

WOLFI

Az ön anyja jó. Csomagolt a kirándulásra.

CONSTANZE

Mit csomagolt?

WOLFI

Nem tudja?

CONSTANZE

Miért? Hát látok én?

CONSTANZE

A többiek hol vannak? Messze?

WOLFI

Hiszen láthatja. Még ott lihegnek a hegy alján. Örületes, ahogy látni innen mindent, igaz?

CONSTANZE

Amott Salzburg...nem illendő egyedül maradnom magával.

WOLFI

Hiszen ők nem bírják. Lassúak. Magát mi röpítette ide föl velem? A szerelem?

CONSTANZE

Tizenhat éves vagyok, uram, és nem voltam még szerelmes. Az ember tizennyolc éves kora előtt nem szerelmes. Ez kérem, biológia.

WOLFI

Hát akkor mi?

CONSTANZE

Álmodozó. De nem szerelmes.

WOLFI

Innen, messziről szeretem ezt a várost. És szeretem elhagyni. De most szép. Az utcácskák ott lent, szinte ráépülve a sziklára, látja?

CONSTANZE

Látom.

WOLFI

Apám, ahogy ballag az utcán. Szomorú, most , rúgták ki az állásából miattam. Mert túl sokat turnézik velem. Olaszország, Párizs...Mannheim...és Bécs...

CONSTANZE

Hiszen ott önnök világraszóló sikerei voltak. A csodagyerek, meg a nővére, meg az apja! Az egész világ erről beszélt!

WOLFI

Igen. Ezt nem bocsátották meg apámnak. Kirúgták. Vége van. Ha az a nagy kő, ott fent...a város felett, látja...

CONSTANZE

Igen, az félelmetes kő...mindig félttem tőle...

WOLFI

Ha az legurulna, legyalulná a várost...azt igen, azt megérdemelné ott mindenki.

CONSTANZE

Mi is?

WOLFI

Mi nem. Azért ülünk külön. Írtam magának dalt. Még soha nem írtam dalt, de magának írtam. Hármat.

CONSTANZE

Őn azt mondta, a kis dalok csak kis örömet szereznek, és a tehetségtelen szerzők mentsvárai.

WOLFI

Maga így emlékszik mindenre, amit mondtam?

CONSTANZE */egy pillanatra kiáll a játékból, kinéz a kendő mögül/*
Nem kellene?

WOLFI

De. Nagyon szeretném...ha mindenre emlékeznék...

CONSTANZE

Mire gondol?

WOLFI

Emlékszik, amit a csípőjéről mondtam?

Wolfi súg Constanze fülébe, Constanze elneveti magát.

CONSTANZE

Ringó könyörület. Igen.

WOLFI

Amit a szeméről...*/ismét súg/*

CONSTANZE

Mély, kék kristálykutak. Igen.

WOLFI

Amit a könyökéről...*/ismét súg/*

CONSTANZE

Arra nem.

/Játékosan viselkednek/

WOLFI

De. Emlékeznie kell!

CONSTANZE

A könyökömre nem emlékszem!

WOLFI

Csak játszik! Játsszik velem! Hé, sziklák, öreg fenyveserdők, ez a nő csak játszik velem!

CONSTANZE

Nem vagyok nő, lány vagyok!

WOLFI

Mondja, hogy emlékszik rá! Mondja ki, hogy mi az! Hallani akarom a könyökét!!!

CONSTANZE

Majd a madarak megmondják magának! Ha igazi barátai! Majd ők!

Wolfi hirtelen megcsókolja Constanzet. Csönd.

CONSTANZE

A könyököm is szép. Ezt mondta nekem.

WOLFI

Mert már...nem maradt magán más...amit dicsérni lehetett.

CONSTANZI

Nem esszük meg, amit Stanzi csomagolt?

WOLFI

Akarja...hogy megegyük...

CONSTANZE

A fehér kolbászt mindenképpen. Mert gondolom, az van...

WOLFI

És az aszalt gyümölcsöt.

CONSTANZE

Meg a kuglófot. Az nehéz. Nehéz visszavinni.

WOLFI

Mert tele van csokoládéval. Azért nehéz. Szeretem.

CONSTANZE

Jó is az...különösen, ahogy Stanzi. Kilencvennégy éves koráig fog sütni még, olyan süteményeket....

WOLFI
Szeretem...

Constanze most leveszi a kendőt.

CONSTANZE
Anyám nem tudja, hogy maga is eljött. A kirándulásra.

WOLFI
Számít ez?

CONSTANZE
Anyám megölné, ha megtudná, hogy itt vagyok magával.

WOLFI
Szeretem.

CONSTANZE
Az ön társadalmi helyzete, kedves Mozart...

Wolfi felüvölt.

WOLFI
Mi van az én társadalmi helyzetem?!?!

CONSTANZE
Nos, ön bár tehetséges zenész, és tulajdonképpen világhírű, és olyan zseni, ami csak egy születik ezer évben, de a Barisani család helyzetéhez nem mérhető, a mi családunk régi nemesi család, az öné pedig muzsikus nemzedék, uram, ezért...

WOLFI
Tudja, mi leszek én? Zenei nagyhatalom, érti?!

CONSTANZE
Nos, a Barisani családnak ez nem elég.

Constanze komolyan nézi Wolfit.

WOLFI
Ön megkérte a kezemet. Tizenhat évesen. Az egész város magán nevetett.

WOLFI

Rajtam ne merészeljen senki nevetni!

CONSTANZE

Látja, itt vannak mind, néznek ránk! Azt várják, mit mondok én, mit válaszolok én!

WOLFI

És mit válaszol, mit?

CONSTANZE

Korcsolyázzon velünk. Ha tud velünk korcsolyázni, magához megyek.

WOLFI

Micsoda? Ezt nem...

CONSTANZE

Korcsolyázzon! Akarom, hogy korcsolyázzon!

WOLFI

Nem tudok, értse meg, szerelmem, Resl kisasszony, nem tudok...

CONSTANZE

Ha szeret, korcsolyázik....

WOLFI

Próbálok...próbálok....rendben, megpróbálok.

Constanze elengedi, Wolfi tesz pár lépést, összeesik.

CONSTANZE

Keljen fel! Mindenki rajtunk nevet, hallja! Tessék korcsolyázni! Ha sikerül, engem nem érdekel anyám, a Barisani család, és semmi! A magáé leszek, örökre, érti! Álljon fel!!!

WOLFI

A születésem óta...a lábaim...tudja, van egy betegségem...remeg a lábam...és nem tudok...!!!!!!!

CONSTANZE

Anyámat, látja! Hogy nevet! Magán és rajtam!!! Próbálja, próbálja!!!

WOLFI

Nem tudom...nem tudom...a kezem és lábam össze-vissza mozog...nem tudom koordinálni őket, már születésem óta...

CONSTANZE

Ne nyavalyogjon! Menni fog!

Egyre erősebben szól a zongora, Wolfi esik-ke, Constanze próbálja tartani a férfit, de nem sikerül, Wolfi az ágyra esik.

CONSTANZE

Feleségül ígértek egy nemesi család középső fiúgyermekéhez. Szerettem önt, Wolfgang.

WOLFI

Szeretett? Honnan tudod.

CONSTANZE

Hiszen itt él Bécsben. Én takarítottam náluk egy ideig.

WOLFI

Te nem takaríthatsz senkinél! Senkinél!

CONSTANZE

Megtudta ki vagyok. Hogy a feleséged. Akkor mondta. Én takarítottam, ő meg mondta.

Wolfi felül az ágyon.

WOLFI

Nagyon szép...lány volt, Constanze. Resl kisasszony. A legszebb.

CONSTANZE

Kamaszszerelem.

WOLFI

Ezt a korcsolyát...ezt honnan...

CONSTANZE

Egész Salzburgban emlegetik. Talán még most is. A hátad mögött.

WOLFI

Megbánják még! Mind! Ha rájuk zuhan az a kő!

CONSTANZE

Utána jött a péklány, igaz?

WOLFI

A péklány...nem emlékszem...

Constanze ránéz, gúnyosan felnevet, láthatóan megfordítja az ujján a gyűrűt, elkezd dagasztani, Wolfi érdeklődve nézi/

WOLFI

Maga mit csinál itt?

CONSTANZE

Én-e? Ugyan mit?

WOLFI

Mit?

CONSTANZE

Keverek.

WOLFI

Mit kever?

CONSTANZE

Tésztát.

WOLFI

Minek?

CONSTANZE

Kiflinek. Minek.

/Wolfi feláll, most már a játékban van/

WOLFI

Szép vagy.

CONSTANZE

Csak kövér.

WOLFI

Nem.

CONSTANZE

Nem?

WOLFI

Szép vagy.

CONSTANZE

Akkor jó.

WOLFI

Farsang van. Mindenki az utcán. Ismersz engem?

CONSTANZE

Farsang van, hallottam. De a kiflinek reggelre készen kell lenni. Farsangoljanak délelőtt. Ha aztat akarják, hogy ott legyek.

WOLFI

Ismersz engem? Én vagyok Wolfgang Amadeus Mozart. Mindenki ünnepel. Itt Salzburgban. Mindenki. Az operáim sikeresek.

CONSTANZE

Hála Istennek. Az operák legyenek sikeresek. Az jó lehet.

WOLFI

Mindenki, érted, mindenki ünnepel, állást kaptam, érted?! Hívnak a világba, mit szólsz?

CONSTANZE

Hát az...az bizony...

WOLFI

De hiába ünnepelnek, érted? Te a pék lánya vagy?

CONSTANZE

Mondom. Igen. Apám szállít, én meg dagasztok.

WOLFI

Hogy hívnak?

CONSTANZE

Ne mondja, hogy nem tudja!

WOLFI

Améli... Mondd meg, miért van ez?

CONSTANZE

Mi miért van?

WOLFI

Miért nem jöhetnek hozzám a farsangon sem táncolni. Miért?

CONSTANZE

Talán mert az úrnak nagy a feje.

WOLFI

Vannak csúnyábbak is Salzburgban, nem?

CONSTANZE

Hát...akadnak, persze.

WOLFI

Más itt a baj, Améli. A majmuk vagyok, érted, mutogatnivaló. Azt hiszed, értik a zenémet?

CONSTANZE

Nem értik?

WOLFI

Nem. Csak úgy tesznek. A világért sem árulnák el, hogy fogalmuk sincs az egésztől. Ezért van ez. Egy nő igen...ő értette...Haydn felesége...ő igen...

CONSTANZE

Ő mindig maga jön a cukros kalácsért. Ő biztos érti a maga zenéjét is.

WOLFI

Farsang van kint, tudod? És én is ott voltam közöttük. Jelmezeket húztak. Álarcokat. És megdöbbsentem. Megdöbbsentem, tudod, miért?

CONSTANZE

Nem.

WOLFI

Mert most láttam őket igazinak...az álarcokban. Nevetségesnek, ijesztőnek akartak ma feltűnni, pedig ezek az álarcok ők! Most ők igazán.

CONSTANZE

Mert mindenki olyan álarcot húz, ami őt jelenti. Ha nem is tudja.

Wolfi megdöbben.

WOLFI

Micsoda? Mit mondasz?

CONSTANZE

Hogy aki farkasruhát ölt, az farkas belül is. Csak ő nem tudja. Azt hiszi, csak jópofa.

WOLF

Hogy csak...jópofa...

CONSTANZE

Meg aki szép női maskarába bújik...nézze meg, ha leveszi, milyen rongy nő. De belül talán nem.

WOLFI

Tudod...mennyire igazad van, Améli?

CONSTANZE

Hogyne tudnám. Én mondtam.

WOLFI

Mindenből elegendem volt már, mindenkit meguntam, akkor surrantam le ide a pékműhelybe.

CONSTANZE

Azt jól tette, de most dolgoznom kell...

WOLFI

Mutasd a kezed.

CONSTANZE

Minek?

Wolfi megfogja Améli kezét, az arcához emeli.

WOLFI

Szép kezed van, Améli.

CONSTANZE

Ápolom is.

WOLFI

Én ott fönt keresem a boldogságot, pedig lehet, hogy itt van lent, mi?

CONSTANZE

Ha itt van, akkor jól eldugták. Én még nem találtam meg.

WOLFI

Gyönyörű szemeid vannak, Améli. Szereted a zenét?

CONSTANZE

A verklit hallom itt lent. Az szépen játszik.

WOLFI

Igazad van...holnap beszélek a verklissel....tegyék bele a masinájukba az én dallamaimat. És azt hallgatja majd mindenki. Te is. Jó lesz.

CONSTANZE

Én szívesen.

WOLFI

Milyen jó illatod van.

CONSTANZE

A fahéj. Azt érzi az úr.

Wolfi hirtelen előránt egy félig üres pezsgősüveget az ágy mögül/

WOLFI

Pezsgő...

CONSTANZE /civilből/

Hogy került az oda?!

WOLFI

Valaki a kezembe nyomta az utcabálon...igyál...

CONSTANZE

Én még nem ittam ilyet. És ha iszom, mi lesz a kiflikkel?

Wolfi nem törődik vele, kinyitja a pezsgőt, a lány a szájához emeli, jól meghúzza.

CONSTANZE

Jó ez. Nem olyan erős, mint a rum, amit a kalácsba rakunk, de jó.

WOLFI

Lecsókolhatom a szádról, ami ott maradt?

CONSTANZE

Maradt rajta?

Wolfi is behúzza az üvegbe, és azonnal megcsókolja a lányt, aki rémülten veszi észre, hogy a szájába ment a pezsgő Wolfi szájából.

CONSTANZE

Hé, mi ez....mit művel...

WOLFI

Szeretném, ha azt mondanád...te.

CONSTANZE

Ezt mondjam. Hogy „te”?

WOLFI

Igen.

Újra meghúzza az üveget.

CONSTANZE

Te...

Wolfi ismét megcsókolná, de Constanze nem hagyja.

CONSTANZE

Hagyjál...nem lehet...mi lesz a kiflikkel...

Constanze ellöki magától a férfit, nagyon komoly lesz az arca, felkap egy rongydarabot, mint kendőt, a fejére teszi, Wolfi döbbenetén nézi/

WOLFI

Ez mi?

CONSTANZE /rákiált/

Nem tudod, nem akarod tudni?

WOLFI

Erről te nem tudhatsz semmit, semmit! Hagyjuk abba, Ameliből elég...

CONSTANZE

Nem. Nem elég. Játssz. Játssz tovább. Tessék! Játsszani!

Wolfi összeszedi magát.

WOLFI

Nem voltam itthon. Nem tudhattam róla.

CONSTANZE

Apám üzent. A maga apjának. Hogy rohadjon ki a két szeme. Vártam aztán, mennyire vártam.

WOLFI

Farsang éjszaka volt, berúgtunk mindketten, Améli...

CONSTANZE

Menjen előlem. Hagyjon.

WOLFI

Apám elvitt Párizsba. Játsoztam, és sikerem volt.

CONSTANZE

Nem érdekel.

WOLFI

És ahogy megjöttem...hallottam, hogy kolostorba mégy, Améli...

CONSTANZE

Nincs köze hozzá.

WOLFI

Elhagytalak...az akkori éjjel után, de nagyon sokat gondoltam rád, hidd el, nagyon sokat. A te testeddel feküdtem minden este.

CONSTANZE

Nincs köze hozzá.

WOLFI

Hallom...butaságot műveltél, Améli...

CONSTANZE

Kíváncsi rád?

WOLFI

Igen.

CONSTANZE

Tésztát ittam.

WOLFI

Tésztát...

CONSTANZE

Amikor még híg. Megittam. És lefeküdtem. Vártam.

WOLFI

Mire vártál?

CONSTANZE

Hogy megdagad bennem. Már volt ilyen. Így halt meg a nővérem. Azt egy katona hagyta el. Megitta a tésztát. Megdagadt benne. Eldugult a nővérem. Nem evett, inni sem tudott. Meghalt aztán. Megfulladt. Jött fel benne a tészta. A szájáig dagadt, megfulladt.

WOLFI

EZ iszonyatos...

CONSTANZE

Gondoltam, ez lesz belőlem. Vagy megfulladok, vagy a tészta megkeményedik, és kitolja belőlem a maga nyomát.

WOLFI

Az én nyomomat?

CONSTANZE

A gyermekét. A maga gyermekét.

Csönd. Wolfi nem tud mit mondani, majd elindul Constanze felé, de az felsikít. Aztán csönd. Állnak egymással szemben.

CONSTANZE

De apám észrevett. Itatott velem. Lúgot. Az máskor öl. De a tésztára jó. Szétmarja a tésztát. Aztán az meg kijön. Így volt. A gyerek kijött magától. De nem élt sokáig. Két napot. Eltemettük.

WOLFI

Értesíthetnél volna!

CONSTANZE

Engedjen el. Álljon el az útból.

WOLFI

Lehet, hogy te leszel...akár elhiszed, akár nem, és ha csak egy éjszaka volt is, csak egy ölelés, ott a félig kész kifliken, ha csak egy is...elhiszed nekem, hogy te...hogy akármeddig élek, akkor is, hogy van, amikor egyetlen ölelés, érted, egyetlen az egész, akkor is, ha nem úgy látszik, akkor is ha nem szép emlék, ha értelme sincs, de az az egy, elhiszed?

Csönd. Constanze lassan elhalad Wolfi előtt, leveszi a kendőt.

WOLFI

Nem tudtam róla! Nem tudtam róla!

CONSTANZE

Azt hazudtad, én szültem először gyereket neked. A házasságunkban.

WOLFI

Nem. Volt még ő is. Améli gyermeke.

CONSTANZE

Nem az övé. A tied. Ő nem akarta. Hát a tied volt.

WOLFI

Szerettem őt. A péklányt. Igazán szerettem.

CONSTANZE

Amíg csak játékbaba volt. Igen, Tésztababa. Addig igen. Aztán úgy hagytad. Aljasság volt.

WOLFI

Honnan tudtál róla?

CONSTANZE

Azt hiszed, abban a kis városban titok maradhatott bármi is? Amélie pedig meghalt a kolostorban. Két év múlva.

WOLFI

De nem miattam! Miattam nem!

CONSTANZE

Persze, hogy nem! Megfázott. Mezítláb járkált a kövön, és megfázott. Az vitte el. A nátha.

WOLFI

Mit tudsz te arról az időszakról, mit? Louise és Josepha... a farsangon... két nemeslány... fehér fogakkal, villogó szemekkel, érzéki öltözékben, forogtam velük, táncoltam velük, megutáltam őket, leszédültem a pékműhelybe, ha nem szédülök le, ha Améli nincs, megölöm őket... megölöm...

CONSTANZE

Így a péklányt ölted meg. Az jobb?

WOLFI

Senki sem vette volna észre a farsang forgatagban. Azt hitték volna, halottnak öltöztek.

CONSTANZE

Akkor írtad az operát... a Don Juant... ölés helyett?

WOLFI

Ezt is tudod? Te mindent tudsz?

CONSTANZE

Te akartál játszani, nem én? Bánod ér, igaz?

WOLFI

Meg kell neked bocsánatod. Én magamnak soha. És a világ sem. És Amelie sem odaát. Soha, senki. Csak te. Te meg tudsz nekem bocsátani, ugye?

CONSTANZE

Játszunk tovább?

/Wolfi nem felel, elszántan néz, nézik egymást./

CONSTANZE

Itt van még a zongoránál, akit te látsz...?

WOLFI

Aha, ott van.

CONSTANZE

Itt ül a széken?

WOLFI

Persze, hol ülne. Már kezdi is. Hallgatom.

/Wolfi egy halom levelet vesz elő. Constanze kezébe nyomja, ő maga kívülről mondja a szöveget/

WOLFI

Drága Marianne! Jujujujujuj...nem tudom, lehet-e levelet kezdeni ilyen szavakkal, de csak ezen ujjongás szakad fel a számból, valahányszor önnek írok. Jujgatok, mint egy eszelős, de csak azért, mert barátot találtam egy rokonban, és épp Augsburgban, ahol azt hittem, megöl az unalom, és erre megjött maga, hazajött svájci időzéséből, és olyan fényesség lett a város felett, mintha meggyulladt volna a hó. És írok, mert nagyon csodálkozhatott első találkozásunk alkalmával, amikor csak hebegtem-habogtam, a vacsoránál levertem az asztalról a poharakat, a tányérokat, elestem a padlón, és végül szégyenszemre kivettem, kérem, ne gondoljon ebből rólam furcsa dolgokat, ez csak betegség, gyermekbetegség, már ugyan le kellett volna múlnia, de úgy látszik, nálam kitart életem végéig. És erre maga, ahogy bejött utána a szobámba, amikor a többi rohamomhoz hasonlóan jóakaróim lekötöztek, és olyan gyengéden szólt hozzám, hogy az eddig megismert valamennyi orvos összes erőlködése nem tett ilyen jót nekem, hiszen láthatta ön is. És amikor közölték, hogy kegyed unokahúgom, akkor éreztem igazán bolondul magam, hiszen a vacsoránál épp az hozta ki belőlem az ördögöt, hogy kénytelen voltam rokonaimról beszélni, és csak szidalmazni tudtam őket, valamennyi ostoba, műveletlen, és erre itt van maga, kedves drága Marianne...hát írnom kell, ugye megbocsát.

CONSTANZE

Drága Wolfgang! Kérlek, ne magázz, úgy érzem magam, mintha idegenek lennénk. Kétségkívül, előadásod a vacsora alatt sokak döbbenetét kiváltotta, én azonban szívből nevettem rajta, mulattatott. Tudtam betegségedről, de arról nem, hogy ez ennyire szórakoztató. Te azt hiszed, először ott láttalak, pedig nem, az előző esti koncerteden Arscbörnel hercegnőnél szintén ott voltam, kíváncsian, ki az a rokon Salzburgból, akikről már egész Európa beszél, a csodagyerek, aki már nem is annyira gyerek. És hallgattam a zongoraversenyedet, és büszke voltam a családukra. Emlékszel Wolfegg grófra, aki nagy zeneértőnek vallja magát, és minden számod után rohángált a teremben, nagyokat rikkantva, mint egy elmebeteg, csak hogy mindenki láthassa, milyen nagy műértő? Mennyivel normálisabb ő nálad? Vagy a másik herceg, aki elvett egy nála húsz évvel idősebb, széthízott özvegyet, kizárólag a társadalmi állások féltése végett, az vajon nem tökkelütött hülye? És én normális vagyok, hogy bemegyek a szobádba, látnom kell téged összekötözve, és

mosolygok, nevetek, vicces történeteket adok elő neked? Ne aggódj tehát, kedves rokon, az hogy pár terítéket összetörsz, és a kenyerekkel dobálózól a hercegi fogadásokon, teljesen elfér a mi kis augsburgi, orvosi értelemben már régen elpusztult Augsurgban. Mariennéd.

WOLFI

Drága Mariann, neked teljesen igazad van, és jókor kaptam meg a levelet, hiszen annyi boldogság ért, ahogy Párizsba értünk anyámmal, engem elhalmoztak minden földi jóval. A koncerteken rengeteg bevételünk volt, a közönség tombolt minden szám után, a kottamásolóok egymásnak adták a kilincset. Anyám szeme soha nem volt még ilyen boldog, mint ott és akkor. Az egész előkelőség a lábam előtt, esténként fogadásokra járok, érdeklődnek felőlem Angliából, a francia uralkodó személyesen fogad, a kastélyába vagyok hivatalos, ahol a Napkirály is járkált, tudná, milyenboldogság ez, főleg anyámnak, aki most igazán büszke lehet rám, hej de büszke lehet rám, viszem mindenhová, esténként kikocsikázunk a Montparnasse-ra, beviszem kocsmákba, iszik, amit még soha nem tett, jókedve van, mióta megszült, most vagyunk igazán együtt, hatalmasakat beszélgetünk, élvezzük a hóesést, fogom a kezét, úgy tartunk szállásunk felé, és ha elalszik, megcsókolom a haját. És ehhez még a te leveleid is, igazi barátném, rokonom, kedvesem, vagy aki vagy, ne hagyj el soha, levelezzünk egész életünkben, te hozzámehetsz bárkihez, és elvehetek bárkit, mindig emlékezni fogok rád, mindig a szívemben tartalak, mint egyetlen barátomat, ki úgy viseltetik irántam, ahogy azt mindig is kívántam. Beféjezem most a levelet, drága barátném, mert anyám sürget, az állatkertbe kocsizunk, igazi tengerentúli állatok lehetnek ott, azt mondják, Párizs egyik legnagyobb szenzációja. Szeretem, és várom a találkozást. Wolfgang.

CONSTANZE

Drága barátom, leveled összetört. Végtelen fájdalmát olvastam ki belőle. És a dátum alapján tudom, ezt már egy héttel édesanyja halála után írta. Higgye el, megszerettem őt, míg itt volt Augsurgban. Tudom, hogy Párizs csalódás volt neked, de együtt lehattél édesanyáddal, mielőtt meghalt, és ezt a kegyet megadta neked az ég. Tudom, hogy a hercegek fillérekkel támogatnak, hogy rongyos kis szálláson éltetek egy padláson, és az uralkodó többszöri közbenjárásra sem volt hajlandó fogadni. És hogy nem kaptál kölcsön pénzt sem, amivel anyádat tisztességgel eltemethesd. Igen, a köztemetőbe került, hallottam róla. Ha nem vagy ilyen büszke, és haladéktalanul írsz nekem, talán tudtam volna szerezni gyorsan pénzt. De köszönöm, hogy hazudtál nekem a leveledben. Mert így érzem, valóban a barátod vagyok. Azt írtad meg, amit szerettél volna, amire vágytál. És ezt osztottad meg velem. Ezt csak e legjobb barátjával teszi meg az ember. Kérlek, ha levelem még Párizsban ér, menj el vele édesanyád sírjához, és temesd oda ezt a papírt. Csókoltam, és kezemmel melegítettem sokáig e lapokat.

Ezt a meleget neki is éreznie kell ott lent a hidegben. És hidd el, amit írtál, megtörtént. Ha máshol nem, bennetek. Ölel barátnéd Marianné.

WOLFI

Itt ülök hideg szobámban, ágyamon. München ma zord és hideg. Kibírhatatlan. Rád gondolkodom. Milyen gyorsan ér el a posta hozzád? Rohamom jön, éreztem, de rád gondoltam, és valami ismeretlen bizsergés vett rajtam erő. Kívánlak. Lehetséges ez? Hiszen rokonom vagy, unokahúgom, és legjobb barátom. Ma próbálkoztam egy minden-nővel, egy müncheni szajhával, azzal kezdte, kinevetett, mert nagy a fejem. Aztán felhoztam ide, de ismét rohamom volt, és még időben elmenekült. Lehet, hogy csak azért írok magának ilyet, mert nincs test alattam más, csak az én testem. És vágyom a magáét. Mert csalódott vagyok. Ölel a te Wolfgangod.

CONSTANZE

Csak ülj ott az ágy szélén, drága barátom, én fölöttem most van egy test, hozzá kellett mennem a városi hangszerkészítő fiához, és itt liheg rajtam. Nehéz így levelet írni, mert nagyokat rőfög, bőfög és bűg, de azért valahogy sikerül. Képzeld el, hogy ott vagyok. Én is elképzelem, nekem most könnyen megy. Még nem láttam magát ruha nélkül. Milyen lehet? Ennél a bemosakodott disznónál biztosan nem rosszabb. Ölel távoli barátod, Marianne.

WOLFI

Milyen a testem, ezt kérdezed, drága barátom, milyen, hát ilyen...férfias...ahogy most megnézem magam, azt hiszem, nagyon férfias vagyok. És úgy gondolom, bár még én sem láttalak ruha nélkül, hogy a testünk ívei mintha összeillenének. Itt, ahol nekem homorodik, neked gömbölyödik, és lejjebb, ahol nekem gömbölyödik, ott feszül neked íve a bőröd, és minden, ami rajta elhelyezkedik. Valóban érdekes ez, most már mintha itt lennél, kiegészítem a testemet a képzeletemmel, és megpróbálalak elhelyezni magamon. Ezt a levelet portósan küldöm, nincs pénzem bélyegre. Ölel a te barátod, Wolfgang.

Zongoristalány elkezd játszani.

CONSTANZE

Drága Wolfgangom, én is megvizsgáltam magam, valóban kiegészítenélek, ez persze nem nagy dicsőség, és ahogy látom, nem is örülhetek neki túlságosan, mert most jöttem rá, ahogy összeraktalak magamat veled, hogy bizony széles a csípőm, és a melleim vonala is hagy kívánnivalót maga után. De ha neked beleillik, nincs semmi baj. Ma összemértem magam a férjemmel, de egyáltalán nem egészítjük ki egymást. Ő nem értette, mit művelek, és olyan pofát vágott a méricskélésre, amin még ma is, napokkal később is nevetni tudok. Köszönöm ezt neked, ölel barátnőd, Marianne.

WOLFI

Drága barátném, most úgy gondolom, már együtt is vagyunk. A te combod felső íve, ott egészen a hajlatban nem olyan, hogy kitüremkedik egy szelíd csontdarab a csípőd alatt? Üdvözöl barátod Wolfgang.

CONSTANZE

Kedves Wolfgang, de igen, ott nekem olyan, neked, ha jól álmodom, pont ellenkezőleg: Vagyis ha a felső combunkat összeérinthetnénk, azok egymáshoz simulnának, mintha egy darabból lettek volna kivágva. Rohanok e levéllel a postára, Marianne. /civilből/ Beszarok...

WOLFI

Igen, úgy érzem, és ebben az összenövésben, amikor visszaadjuk a teremtő formától azt, amit szétválasztott, most úgy gondolom, hogy minden a helyén van, sőt, ennél eggyebbé már nem tudnánk válni. Maga is így érzi? Gyors választ várok, Wolfgang.

CONSTANZE

Kedves Wolfgang, igen, még nem éreztem ennyire, hogy eggyé válok valakivel. És köszönöm, köszönöm, köszönöm magának ezt. Mosolygok egész nap, mert megtaláltam a formám másik felét. És úgy érzem, lebegek szállok egész nap Augsburg fölött, maga olyan jót tett velem, mint még senki. A hálás barátja, Marianne.

WOLFI

Kedves barátnóm, az én helyzetem is hasonló, Ön itt van rajtam egész nap, úgy járok-kelek a városban, úgy koncertezem, alig férek magától oda a zongorához. De ez rendjén van, most, hogy itt cipelem magammal, egészen másfajta zeneműveket alkotok, mint eddig. Észrevette, hogy mióta egymásban vagyunk, magázódunk? Ugye? Mintha kint hagyunk volna mindent magunkon kívül, és a levél, a toll, az írás, ami kívül van, már elvált tőlünk, már semmi közünk hozzá? És úgy viselkednek magukban, a papír, a toll, mintha őriznék szigorúan a társadalmi konvenciókat. De jól van ez így. Síríg szerető barátja, Wolfgang.

/Constanze kilép a játékból, szomorú lett/

CONSTANZE

A sírig? Egészen a sírig?

WOLFI

.....

CONSTANZE
Most is benned van?

Wolfi odasiet, megcsókolja Constanzet.

WOLFI
Szeretlek.

CONSTANZE
Értem. Szóval igen.

WOLFI
Akarod tudni az igazat?

CONSTANZE
Szeretném. Ha már új életet kezdünk.

WOLFI
Nem tudom, bennem van-e, vagy nem. Mielőtt megismertelek, és nőket szerettem, a szerelmes együttlét idején Marianne arcát láttam az arcukba.

CONSTANZE
És velem?

WOLFI
Veled nem. Ha téged szeretlek, soha nem látom az ő képét.

CONSTANZE
De ez nem azt jelenti, hogy eltávozott belőled.

WOLFI
Nem. És azóta nem láttam. Nem találkoztam vele.

CONSTANZE
Levelek?

WOLFI
Ó, már régen.../elhallgat hirtelen/

CONSTANZE
Vagyis?

WOLFI
Ritkán.

CONSTANZE
Nem tudtam róluk.

Elsírja magát.

WOLFI
Ez neked ennyire fáj?

CONSTANZE
Iszonyúan fáj. Igen.

WOLFI
Soha többet nem írok neki már, tudod, nincs is bennem már, neked adtam,
neked!

CONSTANZE
Rohadt volna benned tovább. Jobb lenne.

WOLFI
Higgy nekem, kérlek.

CONSTANZE
Hiszek neked. Bolond vagyok. Boldog vagyok, és bolond. Hiszek neked.

WOLFI
Tudod, mi jön most, tudod...

CONSTANZE
Csak nem a nővérem?

WOLFI
A hülye nővéred, igen.

CONSTANZE
Ne beszélj így róla...

WOLFI
/innentől már játszik is/ Adja vissza a dal kottáját, Aloysia!

CONSTANZE /*már játszik is, láthatóan a nővérét szereti játszani, el is túlozza, karikírozza a figurát/*
Ezt én fogom énekelni.

WOLFI
Ön téved, Aloysia. Nem járulok hozzá. A müncheni operában több kiváló szoprán is akad.

CONSTANZE
Csak velem van baja? Miért? Akkor miért bolondított, Mozart? Mit akart ezzel?

Wolfi felugrik.

WOLFI
Én?! Én bolondítottam?! Ezt meri állítani?!

CONSTANZE
Ne kiabáljon egy hölgygel. Ha ekkorát kiabál, mindig lecsúszik a harisnyám, és huzat lesz! Huzat!

WOLFI
Én juttattam ide, a müncheni operába, én, vagy ki, mi, ki?!

CONSTANZE
Úgy gondolom, a hangom. A csodahangom, az!

WOLFI
Bolondítottam? Mivel?

CONSTANZE
Emlékszik arra az estére, amikor mannheimi házukba bekopogtatott?

WOLFI
Igen...mert kottát másoltatni mentem a kedves édesapjához.

CONSTANZE
Semmi egyéb oka nem volt?

WOLFI
Nem tudom, miről beszél.

CONSTANZE
Ön két napja követett már. Lesett az utcán. Sőt, ön belesett az ablakomon is, amikor lefekvéshez készülődtem.

WOLFI

Mi?!!! Ezt hogyan...Én?! Ezt azonnal vonja vissza...

CONSTANZE

Nem tehetem, apám szolgálja látta önt a létrával. Ön leskelődött, Mozart.

WOLFI

Aljas rágalom!

CONSTANZE

Aztán, amikor apám elmásolta a kottáit, még maradt egy ideig. Három hónapig.

WOLFI

Nem volt szállásom, és önöknél volt kiadó szoba.

CONSTANZE

Pont az enyém mellett, igaz? Volt több is, de ön pont azt kérte. Pedig az volt a legkényelmetlenebb.

WOLFI

Mert besütött a nap. Szeretem a napot.

CONSTANZE

És onnan átlátott a szobámba, ha a párkányon ügyesen egyensúlyozott, igaz?

WOLFI

Elég. Nem hallgatom tovább.

CONSTANZE

Ön énekelni kért, és amikor meghallotta a hangomat, felajánlotta apámnak, hogy közbenjár az érdekemben itáliai udvaroknál, igaz? És hogy operát is ír a részemre. Hol az operám! Az operámat akarom!

WOLFI

Igen. És ezt komolyan is gondoltam.

/Constanze komolyan vált/

CONSTANZE

Tud róla, hogy édesapja levelet írt nekem Salzburgból?

WOLFI /őszintén meglepődik/

Nem...ezt nem tudtam.

CONSTANZE

Közvetlenül az után, hogy ön pénzt kért tőle, amivel engem elvihet Itáliába, és bemutathat az operáknak. Az ön apja megkért engem, hogy álljak el ettől a tervtől. Mintha én találtam volna ki.

WOLFI

Sajnálom, majd bocsánatát kérem az ő helyében is...

CONSTANZE

Ön olyasmit írt neki, hogy el akar venni feleségül. Igaz?

WOLFI

Nem...talán csak utaltam rá....

CONSTANZE

Nem gondolja, hogy ezt előbb velem kellett volna megbeszélnie?

WOLFI

Ön boldog volt a lehetőségtől, amit adni kívántam, igen! Ön megcsókolt engem!

CONSTANZE

És ennek ekkora jelentősége van?

WOLFI

Már hetek óta tartózkodtam maguknál. És közöltem apjával a tervemet. Hogy operai álláshoz juttatom magát. Én, aki egész életemben állásokért könyörögtem, és nem kaptam meg semmit. És bíztam a hangjában. És patronálni akartam. És akkor, az este, amikor ezt közöltem kedves édesapjával, ön felugrott és megcsókolt.

CONSTANZE

Roszul tettem?

WOLFI

Nem. De miután utazásunkat el kellett halasztani...

CONSTANZE

Mert apja nehezményezte, hogy zsidó családnál szállt meg, és onnan kíván feleséget magának...

WOLFI

Nem erről van szó.

CONSTANZE

De igen. Az apja megírta nekem.

WOLFI

El kellett halasztani, mert apám megszervezte második francia utamat, amely során igen nagy siker kísért, és amelyből a befolyt összeget kívántam arra a célra fordítani, hogy az ön jövőjét egyengessem olasz színházaknál.

CONSTANZE

Ezt akkor nem mondta.

WOLFI

Nem. Mert férfiatlan lett volna ez a nyafogás. Ha a lehetőség már a kezemben van, akkor álltam volna ön elé, és igen...de ön eltűnt. Elment Mannheimből, és engem nem értesített.

CONSTANZE

Miért kellett volna?

WOLFI

Mert én beajánlottam önt a müncheni operához!!! Könyörögtem, hogy hallgassák meg! És megtörtént!

CONSTANZE

Igen. És itt vagyok. Tudtam, hogy megtalál. Mi a baj?

WOLFI

Ön elszökött, mire visszaértem az itáliai szerződéssel! Ön a müncheni operaházba ment, és egy barom baritonnal él! Ön tartozik nekem! Ön tartozott nekem ezért! És még van hozzá képe, hogy az operám főszerepét elkérje itt! Még van!

Kis csönd. Constanze nézi a férfit.

CONSTANZE

Nézzük a lényegét. Én egy magas nő vagyok. Hosszú szőke hajjal.

WOLFI

Igen...és milyen magas...és milyen szőke...

CONSTANZE

Úgy gondolom, arányos a testem minden része, de erről ön is meggyőződhetett valamelyik faágról az ablakom alatt, vagy a párkányról esténként.

WOLFI

Kikérem magamnak....

CONSTANZE

Ne kérje ki. Nézzük önt. Ön egy beteges, kicsit púpos férfi. Nagy fejjel. És időnkénti rohamokkal. Ön időnként túl hevesen gesztikulál, tud róla?

WOLFI

Nos, ez egy betegség, de kezelhető, és...

CONSTANZE

Ez sajnálatos. Ráadásul a családja a képembe vágja, hogy zsidó vagyok, és ez önnek nem a megfelelő parti. Ön kiváló zenész, és tűrhető áriákat ír. Megmondaná, miért kellett volna magához mennem?

WOLFI

Mert...én...így...akartam...

CONSTANZE

Úgy gondolja, hogy kihasználtam önt?

WOLFI

Igen, de ez már nem érdekel.

CONSTANZE

Úgy gondolja, hogy becsaptam önt.

WOLFI

Igen, de nem érdekel.

CONSTANZE

És most bosszút akar állni rajtam. És elvenni ezt a szerepet.

WOLFI

Nem. A szerep nem az ön hangjának való.

CONSTANZE

Meg akarja hallgatni? Szembesülni akar a tévedésével?

WOLFI

Nem.

CONSTANZE

Én nem szeretem önt. És nem is fogom soha. Ha az élet rákényszerített volna, talán magához megyek. Ha akkor maga nem megy el Párizsba, talán még igent is mondtam volna. De megkeserítettem volna minden percét, ebben biztos lehet. Úgyhogy áldja a sorsot, és örüljön, hogy Münchenben eléneklem az áriáját.

WOLFI

Maga milyen kegyetlen, milyen kegyetlen!

CONSTANZE

Próbálkozott a húgomnál?

WOLFI

Hogy...hogyan érti...a húgánál?

CONSTANZE

Constanze bámulja magát. Ha én rendetlenül viselkedtem, nem mulasztotta el az alkalmat, hogy ne vonjon ezért felelősségre. Őnala kell kopogtatnia, kedves Mozart. Ajánlom a húgomat. Nem túl szép, de önnek megfelel. És boldoggá teszi önt, ezt érzem. Ő olyan, hogy bárkit boldoggá tudna tenni. Próbálkozzék, a maga kinézetével úgysem találhat jobbat.

Csönd, Wolffi nézi, nézi, remegni kezd egész testében, majd felüvölt, és ráugrik a nőre, fojtogatni kezdi, Constanze rémülten fordít a gyűrűn. Fényváltás.

CONSTANZE

Higgadj le...hagyd abba!!!

WOLFI

Constanze...te vagy...mit művelek itt...mit...

CONSTANZE

Fojtogatsz. Ezt nem szeretem.

WOLFI

Ő ajánlott téged...ő...a nővéred. Igen, ő, de te ezt sem tudhattad.

CONSTANZE

De igen. Láttam, hogy viseltetem irántad már a megérkezésed óta...ő tudta. Vagyis...ez a mienk...volt „szerelem első látásra”, igaz?

WOLFI

Máshogy kezdtelek aztán nézni...észrevettem kedves mosolyodat, ha elmentem melletted...észrevettem lángoló tekinteted, ha a koncertemet hallgattad...milyen közel voltál végig, és alig figyeltem rád....

CONSTANZE

Remélem azért...többet jelenek neked.

WOLFI

Mindent! Mindent te jelentesz nekem! Élő és halott gyermekeinket, az együtt végignyomorgott éveket, hogy velem vagy most is, amikor ez a lány itt zongorázik, hogy kegyelmet adott és szerelmet, vihart és csöndet, mindent, amit kibírhat egy ember, mindent, amit érdemel egy ember. Szeretlek, szeretlek, szeretlek.

CONSTANZE

Akkor? Vége a játéknak? Elértünk hozzám. Elmondtál mindent. A szerelmeidről. Vagy...van még mondanivalód? Magamat nem játszom el, azt nem tudom eljátszani. Arra nem vállalkozom. Tehát vége? Minden szerelmed itt van nálam?

WOLFI

Ezek nem számítanak...ezek azelőtt voltak, amikor megismertelek.

CONSTANZE

Értem. Vagyis még nincs vége.

Csönd.

WOLFI

Nincs...mindent oda akarok adni.

CONSTANZE

Lehet, hogy akkor tényleg meghalsz.

WOLFI *//felkiált/*

Ne mond, hogy nem tudtad! Hogy nem érezted a többit! A házasságunk alatt!
Hogy nem tudtad!

Csönd.

CONSTANZE

Értem. De akkor én is adok valamit.

WOLFI

Te nem adhatsz. Én megyek el.

CONSTANZE

Az elmenőt is megajándékozzák! Néhány szerelemmel! Az enyémeim közül is!
A házasságkötésünk óta! Itt rohadnak bennem is! Kibírod még ezt, igen?! Egy a
tied...egy az enyém. Játsszuk így.

WOLFI

Alábecsülsz. Kibírom.

/Csönd, nézik egymást/

WOLFI

Kibírom.

/Állnak, nézik egymást./

-vége az első felvonásnak-

Második felvonás

Wolfi a zongaránál áll, hallgatja, ahogy a zongoristalány játszik, most láthatóan meg van vele elégedve. Constanze ránéz, fordít a gyűrűn. Constanze lassan a zongora felé botorkál.

CONSTANZE

Ez csak Wolfgang Amadeus lehet, aki játszik. Nem lehet más. Segítsen kérem.

WOLFI */elneveti magát/*

Bámulatos...ön itt...ön itt lehet, önről tudtak...önről nem tudhatott a feleségem...

CONSTANZE

TOVÁBB!!!!

WOLFI

Már régóta szerettem volna önt megismerni, Marie Theresia Paradies. Bámulója vagyok zongorajátékának.

CONSTANZE

Ugyan, uram, az ön művei nélkül mit játszanánk?

WOLFI

Azért akad figyelemreméltó versenymunka.

CONSTANZE

Kevés. Alig. De ön meggybíbor, és ez időtlen. És tehetségesen időtálló. Higgyen nekem.

WOLFI

Meggybíbor, asszonyom?

CONSTANZE

Tudja, születésem óta vak vagyok. Viszont a színek élnek bennem.

WOLFI

Ha ön születése óta vak, a színek fogalmát sem ismerheti.

CONSTANZE

De igen. Ebben téved. Be tudom azonosítani a tárgyakat sugárzásuk szerint. Hőmérsékletük szerint. Ebből már megtanulható az, amit önök, látók, színeknek neveznek.

WOLFI
Ez bámulatos...

CONSTANZE
Haydn hallgattam legutóbb, és világoskék volt. Az se rossz. De a meggybíbor valami természetfölöttit jelent. Ön nem ember, Mozart.

WOLFI
Hát mi?

CONSTANZE
Ön az emberek összeállt lelkiismerete. A halottaké. A lelkiismeretük itt marad nekünk. Én ezeket látom. Amorf alakok. Színesek. Áttetszően színesek. AZ ilyen tehetségekben, mint ön, ezen lelkiismeretek állnak össze. És színzeődnek meg. A meggybíbor azt jelenti, hogy sok nehéz lelkiismeret állt önben össze. Minél sötétebb, annál nehezebb, súlyos lelki terhek összegződtek.

WOLFI
Fekete?

CONSTANZE
Fekete nem lehet. Az nincs. Azt nem látom, belül sem. Fekete nincs.

WOLFI
Párizsból írták barátaim, hogy az ottani sikereim nagy részét az ön játékanak köszönhetem.

CONSTANZE
Meséljen magáról. Látni szeretném belül.

WOLFI
Mire kíváncsi?

CONSTANZE
Írja le magát, kérem. Beszéljen.

WOLFI
Nos, a fejem elég nagy, és a termetem...

CONSTANZE
Ön félreért engem. Feleségét szereti?

WOLFI

Constanzet...hogyne, hiszen feleségül vettem....

CONSTANZE

Nem ezt kérdeztem. Szereti?

WOLFI

Nagyszerű társam nyomoromban, örömeimben....

CONSTANZE

Hűséges hozzá?

WOLFI

Igen. Mindenekfölött.

CONSTANZE

Hazudik.

WOLFI

De asszonyom...

CONSTANZE

Hazudni lehet a látóknak. Vaknak nem.

CONSTANZE

Úgy hallottam, ön beteg.

WOLFI

Valóban. Gyerekkorom óta. Nehezen tudom összehangolni a lábam és a karom mozgását, és néha a beszédemmel is....bár az utóbbi években ez már ritka.

CONSTANZE

Önnek vaknak kellett volna születnie. Az egész betegsége ezért van. Önnek alkotnia kellene, látás nélkül.

WOLFI

Erre így...még nem gondoltam...

CONSTANZE

Hazakísérne? Attól tartok, a társalkodónóm nem talál rám. A koncertteremben kereshet, én pedig itt társalgok önrel a parkban. Több ő nekem, segít a napi tevékenységemben, megértheti, nehezen boldogulok nélküle.

WOLFI

Természetesen elkísérem a szállására.

CONSTANZE

Attól tartok, önbe kell kapaszkodnom, és vigyázzon, az út egy részén tüskés ágak nyúlnak majd a lábunk felé.

WOLFI

Vigyázok, asszonyom.

Constanze és Wolfi tesznek egy kört a szobában, megállnak az ágy előtt. A zene folyamatosan, halkán szól.

CONSTANZE

Úgy látszik, barátnőm még mindig kereshet valahol. Már ideje lenne feltalálni valami olyan beszélőt, amely lehetővé tenné, hogy nagyobb távolságban is beszélhessünk azokkal, akikkel kell, nem, gondolja?

WOLFI

Úgy tudom, már fáradoznak ezen Angliában.

CONSTANZE

Az angolok! Álmodozó népek.

WOLFI

Asszonyom!

Meghajol.

CONSTANZE

Már távozni akar? Kérem, ne tegye. Társalkodónőmet meg kellene várnia, nélküle félek. Nélküle rohamaim vannak a félelemtől. Tudja, annyira más a külső világ, mit ez itt, itt bent.

WOLFI

Állok rendelkezésére.

CONSTANZE

Kérem, lássa el, amit ő. Húzza le a cipőmet.

Wolfi meglepődik, Constanze nyújtja a lábait. Wolfi lehúzza a cipőjét.

CONSTANZE

A harisnyámat sajnos magam nem tudom lehúzni, mert pontosan látni kell, hol fogja meg az ember, hogy ne szakadjon el. Ezt nem lehet színekkel, megértheti.

WOLFI
Hogyne.

Húzni kezdi a harisnyáját, Constanze átszellemülten emeli égbe az arcát.

CONSTANZE

Ha egészen felnyúl a derekam mögé, a harisnyakötőmet is meg tudja oldani, és akkor lejön az egész.

WOLFI
Ilyet már...láttam, csak nem gondoltam...

CONSTANZE
Ha maga tudná most, mit látok belül...

WOLFI
Érdekes lehet, valóban.

CONSTANZE
Az ön meggybíbor, amorf alakját látom. Segítene a szoknyámat...

WOLFI
Ezt is a társalkodónője szokta....

CONSTANZE
Igen. És ha megoldaná a fűzőmet. Hálás lennék érte.

WOLFI
Kérem.

CONSTANZE
És most csókolja meg a mellemet. Ahogy a társalkodónőm szokta.
Wolfi nem mozdul.

CONSTANZE
Ön most azt hiszi, könnyű nő vagyok. Nem érzek férfit. Társalkodónőmet szoktam. De férfit akarok néha érezni. Ezt megértheti.

WOLFI
Ön annyi férfit szerezhet magának, amennyit akar, önnek nagyon sok a rajongója, sokezren...

CONSTANZE

Igaza lehet. De nem tudom elolvasni a leveleiket. Az önét igen. Az ön levele a zenéjében van. Csókolja meg a mellemet, kérem.

/Halkan sírni kezd/

CONSTANZE

Bocsásson meg.

Wolfi odahajol, megcsókolja a mellét/

CONSTANZE

Sírok. Maga nem látja. Sírok. Mi máshogy sírunk. Boldog vagyok. Önt játszom és boldog vagyok. És ha most a magáé leszek, megtelik minden belül önnel, és úgy fogom játszani a zongoraversenyeit, ahogy senki a földön. Csókoljon meg.

Wolfi lassan hajol a nő szája felé, de Constanze felugrik.

CONSTANZE

Ezt már nem! Ez gusztustalan! Undorító! Egy vakkal!

WOLFI

Maria Theresia Paradies a legkitűnőbb tolmácsolója a műveimnek!

CONSTANZE

Ezért kellett lefeküdni vele?

WOLFI

Nem. A társalkodónője eltévedt Bécsben, és...de te ezt honnan tudtad?

COSTANZE

Nem tudtam. De így szokták! Eltévedt a társalkodónóm! Szegény nyomorék vagyok, társalkodónő nélkül...

WOLFI

Vak, nem nyomorék. Jót tettem vele.

CONSTANZE

Értem. Vagyis jócselekedetből. Azóta ezt missziódnak tekinted? Hány féllábú, süket, néma nő volt még az életedben?

WOLFI

Maria Theresa nagyon sok pénzt hozott nekünk a játékaival, ezt ne felejtsd el...

CONSTANZE

És milyen? Milyen szeretkezni egy van nővel?

WOLF

Döbbenetes élmény, most már bevallhatom... egészen más területek... más ingerek...

CONSTANZE

Azt hiszem, elhányom magam. Hát ide figyelj... emlékszel Puchbergre?

WOLF

Hogy jön ide most az uzsorás? Miért kellene emlékezniem rá?

CONSTANZE

Gondolkodj.

WOLF

Puchberg??!!!!

CONSTANZE

Fordítsd meg az a gyűrűt! Hallod? Az éjszakai nőnek, hogy rohadna meg. Fordíts!

Wolfi megfordítja a gyűrűt.

CONSTANZE

A férjem azt állítja, itt járt önnél.

WOLFI /*még nem hiszi el, ezért viccnek veszi az egészet, úgy is kezdi el játszani a figurát, de aztán egyre inkább beleéli magát a szerepbe/*
Igen.

CONSTANZE

Nézze, Puchberg, én tudom, hogy sokszor kisegítette már a férjemet, és a családunkat. És azt is tudom, hogy miféle kamatot számolt fel ezért.

WOLFI

Csak átlagosat. Én pártfogolom a művészetét.

CONSTANZE

De most nem ad többet.

WOLFI

Nem. A múltkorit sem adták vissza. Sőt, a házamból is elköltöztek. Így a lakbérre sem számíthatok.

CONSTANZE

Maga meglehetősen csúnya férfi, Puchberg.

WOLFI

Ez nem igazán számít a pénzügyi műveleteknél.

CONSTANZE

És ápolatlan is. Mondhatni, piszkos.

WOLFI

Nem költöm a pénzem váltóruhákra, tíz-tizenöt napig is kibírja egy fehérenemű rajtam.

CONSTANZE

A haja, gondolom tele lehet tetvekkal.

WOLFI

Néha viszket. De meg lehet szokni.

CONSTANZE

Mégis önnek van a legtöbb pénze Bécsben. Azt mondják.

WOLFI

Túloznak. Én csak szerény szolgája vagyok az úr kincsesládájának.

CONSTANZE

De a kalucsnija új.

WOLFI

Az más! A lábamra vigyázok. A cipőnek újnak kell lennie. Azon járunk.

CONSTANZE

Értem. Alapvetően egy rendkívül csúnya és gusztustalan ember maga.

WOLFI

Ez ügyben nem panaszkodhatom.

CONSTANZE

Gondolom, a nők nagy ívben kerülnek magát.

WOLFI

Sajnos, igen. És magam is keveset járok nőtársaságba. Bár egyszer volt egy nő, de az sincs már. Csak keveset volt. Kicsit.

CONSTANZE

Ez érthető. Figyeljen ide, a férjemnek Párizsba kell utaznia egy új opera bemutatójára.

WOLFI

Az sokba kerül.

CONSTANZE

Én sem tudom kieszközölni magától a kölcsönt?

Csend, Wolfi vigyorogni kezd.

WOLFI

De igen. Asszonyom kieszközölheti.

CONSTANZE

Én...mindenre hajlandó vagyok...

WOLFI

Arra szükség is lesz.

CONSTANZE

Melyik az a nap, amikor mosakodni szokott? És fehérneműt vált?

WOLFI

A péntek.

CONSTANZE

Vagyis holnap...

WOLFI

Igen.

CONSTANZE

Ezerötszázra van szükségünk.

WOLFI

Holnap délután. Ebéd után.

CONSTANZE

A kamat, gondolom, a szokásos.

WOLFI

Abból, sajnos, nem engedhetek. Kötnek a kamarai szabályok.

CONSTANZE

Értem. Holnap...találkozunk....

Wolfi csavar a gyűrűn, fényváltás.

WOLFI

Hé!!!!

CONSTANZE

Most mi van.

WOLFI

Én akkor...elmehettem Párizsba! Puchberg kölcsönadta a pénzt!

CONSTANZE

Persze.

WOLFI

Háromezret adtál át, hogy anyád küldte Mannheimből, mert eladta a bajor ünnepi ruháját és a kelengyét.

CONSTANZE

Azt eladta. Már régen. És elitta. Az más.

WOLFI

Sőt...amitől egész Bécs zengett...kamatot se kért....

CONSTANZE

Nem.

WOLFI

Miért nem?

CONSTANZE

Részletezzem?

WOLFI

Erre nem volt szükség! Erre nem volt semmi szükség!!! Várj csak...és utána még egyszer adott...nagyobb összeget...az első prágai utazásomhoz...

CONSTANZE

Mert egy arany ember.

WOLFI

Hiszen akkor te....te....

CONSTANZE

Ki ne mond! Csak a vak zongoraművészek esetében tehetünk magunknak engedményeket, igen? Csak a vakok érdemlik meg a boldogságot? A szegény, csúnya hitelezők akiből élünk, nem?

WOLFI

Az undort egyszer el lehet viselni....de másodszor...harmadszor...

CONSTANZE

Én is azt hittem, hogy undor. De megmosakodva ez a bankár már nem tűnt olyan visszataszítónak. Sőt. Kellemes meglepetéseket tudott okozni.

WOLFI

Hát meg is halt! Meg is döglött!

CONSTANZE

Igen. Az első szeretkezésünk után hetekig kamat nélkül adta a kölcsönöket. Tönkre is ment. Felakasztotta magát. Előtte leveleket írt nekem. Szerelmes leveleket.

WOLFI

Puchberg? Szerelmes volt Puchberg?

CONSTANZE

Meg volt az oka! Koncertezhettél, utazhattál, mi a bajod?

WOLFI

De azért ezt mégsem....

CONSTANZE

Add ide a gyűrűt.

WOLFI

Hagyjuk abba. Nem akarom folytatni.

CONSTANZE

Én igen. Add ide a gyűrűt. Bárónő akarok lenni egyszer már én is! Nem mindig a nyomorgó, de nagy zeneszerző felesége, aki szüli, temeti, szüli, teneti, szüli, neveli a gyerekeket. Bárónő! A mester tanítványa!

WOLFI

Tanítvány? Csak egy bárónő tanítványom volt...

Wolfi átadja, Constanze felhúzza, fordít egyet a gyűrűn.

CONSTANZE

Beszélni szeretnék önnel, mester. Négyszemközt, mester.

WOLFI

Kedves bárónő, talán nincs megelégedve az óráimmal?

CONSTANZE

Komoly gondok gyötörnek, mester.

WOLFI

Igazán? Hiszen úgy tanítom önt a zenére, ahogy...

CONSTANZE

Nagy a baj. Szeretnék önnel beszélni. Valami olyan helyen, ahol nem zavarhatnak.

WOLFI /Constanze nagyszerűen játszik, Wolfi élvezi, nevet rajta, ez nem tetszik Constanzénak/

Ez döbbenetes...

CONSTANZE

NA!!!!

WOLFI /vált/

Ez a télikert kiválóan alkalmas ilyen beszélgetésekre.

CONSTANZE

Igen, talán itt lehet. Nem...nem tudom elmondani, gyenge vagyok hozzá...

WOLFI

Kérem, bárónő, merítsen erőt, én segítek, ha tudok...

CONSTANZE

Nem, nem! Forró vagyok, érzi, látja rajtam? Leolvad rólam a krém, az arcomról, összefolyik az arcom, nem!

WOLFI

Az ön arcát nem bántják a krémek.

CONSTANZE

Olyan nehéz ez...olyan nehéz...pont magának, akinek tanítványa lehetek...és akinek látnia kell, milyen sután verem a zongorát....

WOLFI

Ön a legtehetségesebb tanítványom, kedves Theresa...és a zongoradarabokkal is, milyen sikert aratott a császár előtt.

CONSTANZE

Nem...nem megy...a szemébe akarom mondani, de nem megy....

WOLFI

Velem őszintén beszélhet. Akármit is akar mondani, megértő szívvel fogadom.

CONSTANZE

Nézze meg, egész testemben remegek. Pont magának mondani ilyen!

WOLFI

De milyen?

CONSTANZE

Nos jó. Nézze, egy éve vagyok a tanítványa.

WOLFI

És bámulatos fejlődést ért el, igen. Nagyszerűen játszik.

CONSTANZE

Nos jó. Kimondom. De ígérje meg, nem neheztel.

WOLFI

Megígérem.

CONSTANZE

Nos: ön a legtehetségesebb zeneszerző Európában. Sőt, szerintem az egész földön.

WOLFI /*Meglepve*/

Ezt akarta elmondani?

CONSTANZE

Tudja, milyen nehéz ez? Hiszen ön végtére is...egyszerű ember, már s származását érte. És mégis. Nekem kell kimondanom. És mindenkinek,

akármilyen társadalmi helyzete van. Ez legalábbis lázat válthat ki a mi köreinkben.

WOLFI
Ön... túloz.

CONSTANZE
És tudja miért?

WOLFI
Nem.

CONSTANZE
Mert magának harmóniában van a személyisége és a technikája. Mert önnek az erkölcsi élete és a tehetsége együtt él, egymást táplálva. Ez csodálatos, mester.

WOLFI
Nos... ez talán túlzás...

CONSTANZE
Ön alkotó és boldog. Kérem, ezt bocsássa meg nekem, hogy féktelenül irigyelnem kell. Tegnap a koncerten ön a feleségével volt.

WOLFI
Igen...

CONSTANZE
ÉN rosszul lettem az örömtől az este, be kell vallanom. Láttam magukat együtt. Két gyönyörű, romlatlan ember. Constanze úgy simult magához, mint aki erőt ad át és vesz, erőt cserélnek egymásban, a szerelem és a szeretet erejét.

WOLFI
Valóban úgy tűnt?

CONSTANZE
Ekkor értettem meg a maga tehetségét. Emlékszik, hogy aztán megcsókolta feleségét a teraszon?

WOLFI
Ezt tettem volna?

CONSTANZE

Végtelenül boldog voltam az ön boldogságát látva! Végtelenül! És ismerem a történetüket, ön egy mannheimi zsidó kottamásoló középső lányával...aki megérezte önben a zsenit, a rendkívülit, és ön lehajolt hozzá, és magához emelte! Minden benne volt abban a kósza csókban ott a teraszon! És akkor jöttem rá, hogy ön tökéletes, tökéletes ember és művész. Megrázott ez a felismerés.

WOLFI

Ön túloz...

CONSTANZE

Nem! És ezt el kellett mesélnem magának. Tudja, nagyon kevés az ilyen...itt vagyok például én, ön azt mondja, ügyesen játszom.

WOLFI

Nem! Tehetségesen!

CONSTANZE

Nem, nem, csak ügyesen. Ha én is meglelném magamban azt a harmóniát, amit ön magának tudhat, azt a belső nyugalmat és boldogságot, amit ön ad Constanzének és Constanze ad magának, akkor igen, akkor én is valódi művész lehetnék...de így egy szánalmas bárónő vagyok, aki megteheti azt, hogy a kor legzseniálisabb emberénél tanul, tulajdonképpen megalázva ezzel, hiszen tudja, hogy ennek a zseninek azért kell tanítani, hogy eltarthassa családját, fiát, hogy kifizethesse a házbért, és kitisztíthassa ruháját, amiben a császár előtt játszik az udvarban! Micsoda igazságtalan kor ez, érzi?!

WOLFI

Igazságtalan, valóban.

CONSTANZE

De nem! Mégsem! Hiszen önök boldogok. Constanze rendkívüli asszony, és emellett nagyon csinos. Önnek mindféle értelemben boldogságot adhat, igazam van?

WOLFI

Igen...és nagyon örülök, hogy maga ezt észrevette. Apám azóta neheztel rám, a házasság miatt, Constanze miatt....Szerinte egy házassági ígérvénnyel becsapva hajszoltak bele ebbe a kapcsolatba...

CONSTANZE

Szánalmas erőlködés! De ön nem hiszi el?

WOLFI

Nem, én őt választottam.

CONSTANZE

Igen! Ez az elhivatás...mindenki tudta akkor, hogy önt a lány gyámja kereste meg, és kényszerítette, hogy írja alá az ígérvényt, miután ön kompromittálta a hölgyet!

WOLFI

Ön rendkívül jól tájékozott...én viszont megtehettem volna, hogy nem írom alá az ígérvényt, eljövök Mannheimből, és soha többet nem gondolok sem rá, sem a gyámjára.

CONSTANZE

Ez az! Ez az...ettől kell megőrülni...

WOLFI

Kérem, nyugodjon meg...

CONSTANZE

Csodálatos. Csodálatos ember, aki manapság mer választani! Ön nem is tudhatja, mekkora kincs ez...és ilyenkor, a maga óráin...vagy amikor látom hihetetlen és csodás boldogságukat, tudnék üvölni a fájdalomtól, hogy van, akinek ez nem adatik meg, aki ezt nem kaphatja meg soha! Hát ezt akartam magának elmondani, hogy mosolygok a zongoraóráin, de üvölnék legszívesebben, kiüvölném a maga boldogságát, és az én boldogtalanságomat...hát ezt akartam elmondani. Megláttam önben a messzeséget, a végtelent...és önmagamban a szánalmas közelséget...a silányságot, a reménytelenséget udvari kertész férjem, a gyermekeim mellett is...önnek köszönhetem ezt a felismerést, az ön boldogságának...ég önnel, mester.

Előkap egy kis kést az ágy mellől /ami Wolfi tányérján volt/ Wolfi döbbsen ront rá a nőre, fogja le a kezét.

WOLFI

Mit csinál az istenért?!

CONSTANZE

Halálba megyek! Mennem kell! És mindenkinek elmondom ott a maga boldogságát! Mindenkinek tudnia kell! A maga zsenialitását, ami megölt engem! Hagyjon! Meg akarok halni!

Dulakodnak a késsel, a nő nem hagyja, állandóan önmagába akarja döfni.

CONSTANZE

Halál! Halál!

WOLFI

Maga csodálatos, Theresa....ezért meg akar halni...

CONSTANZE

A maga felesége...nagyszerű, nagyszerű nő...én szeretem a maguk boldogságát. Szeretem Constanzet, szeretem! Tehát a halált akarom!

Wolfi kicsavarja a nő kezéből a tört, a nő ráveti magát, hatalmas, szenvedélyes csók.

CONSTANZE

Így volt, igaz? Így?

WOLFI

Nem. Nem így volt. De meg akarta ölni magát értem, ez valóban így volt.

CONSTANZE

Ó, hagytad volna, hagytad volna, úgysem merné megtenni soha!

WOLFI

Te nem ismered őt. Másnap is elment a télikertben. Maria- Livia hívta fel a figyelmemet rá, hogy a télikert elhagyott részén valamire készül. Azonnal rohantam oda. Utolsó percben érkeztem. Mérget ivott volna a szerencsétlen.

CONSTANZE

Miért nem itta meg? Miért?

WOLFI

Harmadnap a fiakker elé ugrott, de szerencséje volt, nem taposták agyon a lovak, de kifecamította a bokáját, és haza kellett kísérenem. Férje, a báró nagyon aggódott miatta, azonnal elrohant orvosért...jó másfél óra múlva jött csak...meg egy orvossal....Te sokkal jobban eljátszottad őt...mint ahogy ő magát...sokkal jobban...

CONSTANZE

Lassan csak megismerjük egymást, igaz? Együtt élünk ki tudja mióta, de sohasem késő, igaz? Hátha én is elkezdelek érdekelni? Főleg ha megtudod, hogy a taníványoddal...is van egy temetetlen szerelmem.

WOLFI
Miféle tanítványommal?

CONSTANZE
Thúróczy. Milyen szép kisfiú volt!

WOLFI
Ugyan már! Az a félművelt barom mit mondhatott volna neked?

/Constanze felkapja magára Wolfinak az ágy mellett heverő sapkáját, majd koromból gyorsan bajuszt rajzol magának, Wolfi döbbenet nézi/

CONSTANZ */ettől kezdve eljátssza a férfi szeretőt, Thúróczyt/*
Csodálatos, csodálatos, asszonyom.

WOLFI */villogó tekintettel megy bele a játékba, ő pedig nőt játszik – Constanzét/*
Buta fiú. Milyen buta fiú. Buta, buta, buta.

CONSTANZ
Asszonyom csodálatos szerető.

WOLFI
Ne hencegjen. Magának ez volt az első alkalom, igaz?

CONSTANZE
Ez ennyire látszik? Nem volt öröme, igaz, asszonyom, nem volt?

WOLFI
Évek óta...nem volt ilyen örömöm. Maga hány éves?

CONSTANZE
Tizenhat. Tizenhat évesen boldog.

WOLFI
Maga...idősebbnek látszik....

CONSTANZE
Mert felnőttem maga mellett, magát karolva, a testét szagolva, felnőttem, és köszönöm, ezerszer köszönöm.

WOLFI
Maguk magyarok mind...ilyen rajongó fajta?

CONSTANZE

Rajongó szeretők vagyunk, igen, azt mondta apám, rajongó szeretők.

WOLFI

És órákig bírja....

CONSTANZE

Mert szerelmes vagyok magába.

WOLFI

Maga kíváncsi volt, nem szerelmes.

CONSTANZE

Ha én férfi lettem, maga leányka lett, kis leány a karomban, kicsike!

WOLFI

És nincs lelkiismeret furdalása, nincs?

CONSTANZE

Legyen? Akarja, és lesz!

WOLFI

A férjem legkedvesebb tanítványa...a legkedvesebb.

CONSTANZE

Nem számít a mester. Nem számít, ez szerelem. Hadd öleljem még, én még bírom, én még csókolni akarom.

WOLFI

Megputtyadt ez a bőr már...ne gúnyolódjon velem.

CONSTANZE

Ilyen bőr nincs más, ilyen feszes bőr nincs más, csak a bécsi erdőben tavasszal, májusban a tisztás puha pázsitja, tudná, hányszor álmodoztam ott magáról, hányszor simítottam meg azt a pázsitot, mintha magát érintettem volna meg, magát kívántam a földben, erdőben, fáknak, mindenben.

WOLFI

Ne mondjon ilyet, ne mondjon, mert elhiszem.

CONSTANZE

Elhiheti...a mester felesége, és? Azt hiszi, nem látom, mitől mester Mozart, mitől világhírű, mitől? Magától, mert magát ölelheti! Mi volt ő, mielőtt megismerte magát, mi? Beteges csodagyerek, alamizsnáért mutogatta magát az udvarokban, miket írt, szánalmas, gyenge operákat, és mi lett belőle, mióta magát ölelheti, mi? Legyen a feleségem, Constanze.

Wolfi nagyot nevet, de aztán el is kapja egy köhögőroham, Constanze aggódva nézi.

WOLFI

Buta. Mondom, hogy buta. Buta kisfiú.

CONSTANZE

Amikor szerettem, nem ezt mondta, amikor magába hatoltam, nem a kisfiút látta bennem.

WOLFI

Ne legyen közönséges, mert kivágom innen.

CONSTANZE

Maga tett őt azzá, mi. De elég. Vége. Ön boldogtalan mellette.

WOLFI

Ez nem igaz.

CONSTANZE

Ön ápolja őt a rohamaiban, ön ágytálaztatja, ha rosszul van, ön megelégelte már ezt a törpe nyomorékot....

WOLFI

Hé, hallja már, hogy beszélhet róla...

CONSTANZE

A fogadásokon, amikor Mozart elesik, kiabál, botrányt csinál, és el kell vezetni onnan, mit gondol maga akkor, mit?

WOLFI

Hogy hozzá tartozom. Nyomorában, betegségében is.

CONSTANZE

És amikor kölcsönökből élnek? Egy ilyen asszony...nem, nem, maga egészen mást érdemel. Mást. Engem. Jöjjön velem. Haza. Magyarországra.

WOLFI

Ne örüljön meg....

CONSTANZE

A Thúróczyak birtoka hatalmas birtok. Ott élhetne velem. Nem lenne semmiben hiánya. Én mindent előteremték ahhoz, hogy úgy éljen, ahogy megérdemli. Ön végigjárta a poklokat a mester oldalán, most már eljött a boldogság ideje. Apám meghalt. Egy hónapja. Enyém minden.

WOLFI

Hé! Ezt...nem tudtam....Maga tizenöt. Tíz év múlva huszonöt lesz.

CONSTANZE

Ne számoljon. A mi szerelmünknek semmi köze a számokhoz.

WOLFI

Én negyvenöt. Öreg leszek, maga fiatal. Megutál, eldob.

CONSTANZE

Vagyis szeret! Szeret!

WOLFI

Megütöm, ha nem megy el azonnal!

CONSTANZE

Gyönyörű! Szeretem, szeretem!

WOLFI

Nem lehet! Nem lehet!

CONSTANZE

De igen! Csak az enyém, enyém!

WOLFI

Gyűlölöm!

CONSTANZE

Szeretem!

WOLFI

Szeretem! Gyűlölöm! Gyűlölöm!

Wolfi elkapja erővel a nő karját, az felsikít a fájdalomtól, megcsókolja a nőt, Constanze megharapja a férfi száját, aztán újra egy csók.

WOLFI

Kicsoda?! Thúrózy? Ez a tehetségtelen taknyos?!

CONSTANZE

Nem tehetségtelen. A fűgái egészen jók.

WOLFI

Még templomi orgonistának sem lett volna jó!

CONSTANZE

Te is dicsérted. Mindig is dicsérted.

WOLFI

Mert jól fizetett. Mert sokat fizetett. Azért.

CONSTANZE

Féltékeny voltál rá, igaz? A tehetségére, igaz?

WOLFI

Ehhez te nem értesz. Ebbe ne szólj bele. Itt én ítélem meg, ki a tehetséges, ki nem! Vért köpött az órákon! Meg is halt hamarosan!

CONSTANZE

Meg, igaz.

WOLFI

Tüdőbajban, ahogy minden gyenge ember, minden tehetségtelen és gyenge jellemtelen fiú, aki a mestere feleségére mászik...

Csönd, elhallgat. Constanze felnevet, Wolfi érzi, hogy hülyét csinált magából.

WOLFI

Elmentél volna vele?

CONSTANZE

Talán. Talán igen. Lett volna pár szép évem.

WOLFI

Mert...mellettem nem volt.

CONSTANZE

Volt. Kevés.

WOLFI

Húzd fel a gyűrűt. És ha mindent akarsz tudni...

CONSTANZE

Tudom. Nem kell segítened. Egyáltalán nem. Prága, igaz?

Constanze szó nélkül átveszi a gyűrűt, fordít rajta. Fényváltás.

WOLFI

Jártam az prágai opera igazgatójánál.

CONSTANZE

Újabb megrendelés, igaz?

WOLFI

Igen. Nem gondoltam, hogy Prága adja meg az igazi boldogságot, és nem Salzburg, Bécs, a császári udvar.

CONSTANZE

Ennek szívből örülök.

WOLFI

Josepha, én pontosan tudom, hogy került az operám Prágába.

CONSTANZE

Josepha...micsoda név, milyen kígyó-név...hideg, sikalmós...Igazán?

WOLFI

Most tudtam meg. Ön évekig harcolt érte, hogy az első műsorra kerüljön.

CONSTANZE

Mert szeretem a jó szerepeket, operaénekesnő vagyok. Önző érdekek vezettek.

WOLFI

Választhatott volna más szerzőt. Cseh szerzők is vannak. Franciák is.

CONSTANZE

Nekem Mozart áriái kellettek.

WOLFI

Miért?

CONSTANZE

Mert maga a valódi tehetség. És ön által én is tehetséges lehetek. Ez máshogy nem megy.

WOLFI

Ön már ezt bizonyította itt Prágában.

CONSTANZE

Van úgy, hogy az ember pontosan tudja, kire van szüksége, összeállítja a képet, várja, de nem jön. Vagy megjön, időben, vagy későn. Általában későn. Nem idejében. Ez a legnagyobb tragédia, ami érhet bennünk. Ha később jön, akinek előbb kellett volna jönnie.

Wolfi hallgat, nézi a nőt.

CONSTANZE

Úgy gondolom, így érzi maga is. Tegnap az ebédnél megfogta az asztal alatt a kezemet.

Wolfi csak hallgat, nézi a nőt.

CONSTANZE

És észrevétlen belecsókolt a hajamba a koncertet követő játékos tánc közben.

WOLFI

Remegtem, amikor csókoltam.

CONSTANZE

Összeállítottam egy képet, egy alakot. De nem jött. Nem tudtam tovább várni. Nem lehet mindig várni.

WOLFI

Életem legszebb időszaka volt ez a prágai tartózkodás.

CONSTANZE

Gondolom, az opera szép sikere miatt. Maradjon itt Prágában. Hagyja ott a feleségét.

WOLFI

Hogy mondja, grófnő?

CONSTANZE

Talán nem késő. Azt hinnénk, késő, de nem. Hagyja ott őt, és költözzön ide. Legutóbb, amikor Constanzéval jött, alkalmam volt megismerni őt. És bár vannak előnyös tulajdonosságai, azt hiszem, megöli önt.

WOLFI

Boldogságban élünk, Josepha.

CONSTANZE

Igazán? Ahogy szorította, elkeseredetten a kezemet az asztalnál, és a kertben is, én mást éreztem. És alkalmam volt utána nézni a kedvenc zeneszerzőm házaseletének. Ön egy rossz kapcsolat fogja, Wolfgang, úgy gondolom.

WOLFI

Ezt kívülről nem ítélni meg senki.

CONSTANZE

Ön szenved Constanze mellett. Ön nélkülözök. Ön mindent elvállal, csak hogy családját fenntartsa. Ez nem méltó a tehetségéhez. Én meg tudom adni a lehetőséget, hogy ez ne így legyen. Bécsben ön a császár kitartottja, harmadrendű senkik vannak ön fölött, döntenek az ön dolgaiban.

WOLFI

Ez igaz. Ettől rendkívüli módon szenvedek.

CONSTANZE

Önök meghaltak a gyermekei. Egy van csak, egy fiú, akihez magának semmi köze. Akinek arcában mintha egy másik Constanze figyelne magára, igaz?

WOLFI

Voltak ilyen gondolataim...de honnan tudja ön...

CONSTANZE

Ráadásul sokkal idősebbnek néz ki a felesége a koránál. Olyan körből származik...ahol hamar öregszenek a nők, ne, ne bántódjon meg, a fájdalom beszél belőlem, ne a számítás, a kétségbeesés, nem a rosszindulat. Nekem fáj az ön élete. Fáj, hogy látom az okát, amiért olyan, amilyen. Ön már vezekelt. Legyen elég ennyi. Hagyja ott őt, és költözzön ide. Ön beteg, gyerekkora óta az. Prágában ismerik ezt a betegséget, én biztosítani tudom, hogy egy kiváló szanatóriumban ön a legjobb kezelést kapja.

Csönd. Wolfi nem tudja, mit válaszoljon.

CONSTANZE

És szeretni fogom Önt. Amíg csak élek. És énekelem az áriáit, és ön boldogan fogja hallgatni. Egyek leszünk a zenében, amire magának annyira szüksége van. Olyan társra, aki inspirálja és segíti. Hogy valódi, öröklétű zeneszerző legyen. Tudom, hogy ennek így kell lennie.

Lassan térdre ereszkedik Wolfi előtt.

CONSTANZE

Könyörgöm, tegye meg. És boldogok leszünk. Könyörgöm önhöz, Mozart.

WOLFI

Nem térdelt le. Nem térdelt le volna soha elém. Ő nem. Nem olyan nő volt, aki letérdel.

CONSTANZE

Egy hónappal tovább maradtál Prágában, mint tervezted.

WOLFI

Mert a prágai opera nem olyan, mint a bécsi. Sokkal tovább tart a betanulás, hónapokig tanulnak be egy új operát.

CONSTANZE

És visszamentél hozzá! Én azt hittem, az operáid miatt, de nem, miatta utaztál már betegen, hülyén Prágába, igaz?!

WOLFI

Nem, igaz. Prága volt, ahol valóban megértették a zenémet! És hívtalak, hogy gyere, nem, hívtalak, de te Badenba jártál kúráltatni magad! Badenba! A derekaddal, igaz?

CONSTANZE

Badenba...kúrára volt szükségem, oda mentem.

WOLFI

Azt hiszed, Baden olyan messze van? Hogy nem tudtam, mit művelsz ott?

CONSTANZE

Mit műveltem ott? Akarod tudni?

WOLFI

Az orvosod, ő köpölyözött Badenban, igaz?

CONSTANZE

Féltékeny hülye.

WOLFI

Igaz, vagy nem?

Wolfi felhúzza a gyűrűt. A jelenet alatt már nehezen tartja magát, látni rajta, hogy egyre inkább gyengül, már nem játssza olyan jól a szerepet, mint eddig.

WOLFI

Várnak a betegeim...vizitálnom kell.

CONSTANZE

Visszamegyek. Holnap visszamegyek Bécsbe.

WOLFI

Nem erről volt szó...még három hétig az én költségemen maradhatsz.
Elintézem.

CONSTANZE

Hazajön Prágából a férjem. Visszamegyek hozzá.

WOLFI

Persze! Elmondtad, hogy egy operaénekesnővel van viszonya. Olyan állapotban jöttél ide három hete, hogy győztelek kikúrálni a lelki bajodból.

CONSTANZE

Igen.

WOLFI

Elmondtad, hogy az utóbbi időben írt műveihez semmi közöd, idegesít már a zongorának a látványa is.

CONSTANZE

Igen.

WOLFI

És hogy elegend van a rohamaiból, hogy a legváratlanabb pillanatokban támad rá, hogy ilyenkor ápolnod kell, sokszor tisztába rakni, az örületig vigyázni rá.

CONSTANZE

Igen, és mégis. Mégis visszamegyek.

WOLFI

A fiatok miatt?

CONSTANZE

A gyerekünk ő. Mintha a ő arca nézne vissza. Egyedül az övé.

WOLFI

Nem érezted jól magam veled?

CONSTANZE

De. Csodálatos vagy. Csodálatos orvos, nagyszerű szerető. Visszamegyek.

WOLFI

Ezzel a betegséggel ami neki van, nem élnek sokáig. Az is orvosi értelemben kuriózum, hogy ideáig kibírta. Viszont kétségtelen, hogy az ebben a bajban szenvedő gyerekek között sok a zseni, az ösztönös tehetség. De nem tart sokáig.

CONSTANZE

Visszamegyek. Együtt érünk Bécsbe. Ő Prágából...én innen.

WOLFI

Nekem már ez a szanatórium az életem. Itt mindig megtalálsz. Én már innen nem mozdulok.

CONSTANZE

Szeretsz engem?

WOLFI

Jól éreztem magam veled. Nagyszerű asszony vagy.

CONSTANZE

Szeretsz engem?

WOLFI

El tudom képzelni az életünket itt együtt. Akármeddig. A gyerekeddel, vagy a nélkül. El tudom képzelni.

Csönd.

CONSTANZE

Szeretem Wolfgangot. Ezt ugye, te nem érted.

WOLFI /őszintén/

Nem. És nem is fogom soha.

CONSTANZE

Nem jövök vissza hozzád. Akkor sem, ha meghal, ahogy mondod. Nem találkozunk többet.

WOLFI

Áldjon meg a Jóisten, Constanze.

CONSTANZE

Köszönöm. Indulok hozzá. Mert szeretem. Szeretem őt.

/Constanze észreveszi, a férfi már alig tudta kimondani az utolsó mondatot/

CONSTANZE

Feküdj le...hozom az orvosságodat, azonnal fekédj le...

WOLFI

NEM!!! Fordítsd meg a gyűrűt...könyörgöm....

A gyűrűt most átadja Wolfi, Constanze felhúzza.

CONSTANZE

Elég volt! Elég! Ez képtelenség, amit művelsz!

WOLFI

Nem vagyok jól!

CONSTANZE

„Constanze” ezt mondtad szeretkezés közben, ezt kiáltottad szeretkezés közben!

WOLFI

Nem vagyok jól...

CONSTANZE

És magad alá csináltál! Hogy lehet ez?! Hogy lehet ezt elviselni?

WOLFI

Ő elviseli...ő elviseli ezt...

CONSTANZE

Felejtsd el őt, érted!!! El kell őt felejtened! Ezért vagy ilyen! Gyerek vagy, csecsemő vagy, mert nem felejtetted el őt! Felejtsd el, vagy elveszítesz engem! Fogadok melléd egy ápolót, de együtt leszünk, én nem tudlak így ápolni...de majd egy szakember...

Wolfi lassan feláll, mint aki álomban járkálna.

WOLFI

Hazamegyek...hozzá...

CONSTANZE

Ma este van az operád bemutatója...sehová nem mehetsz innen! Én éneklek a főszerepet, meg fogod nézni! És utána szeretni foglak, szeretni fogsz, meggyógyulsz, és úgy fogsz szeretni, mint más emberek, érted?! Én megmentelek tőle és magadtól is!

WOLFI

Csomagolni kell...ő is érkezik Badenből...

CONSTANZE

A férjemnek elmondtam az este mindent. Hallod?

WOLFI

Tudom, már említetted.

CONSTANZE

Hogy?! Dehogy, még egy szót sem szóltam róla! Csak a bemutató után akartam megmondani! A férjem beleegyezik a válásba!

WOLFI

Fáj a dereka, azt jár kezeltetni. Azért nem lehet itt velem. Pedig ezt szeretném, ha látná, ez az opera jó, ez tetszene neki. Nélküle nekem sem kell. Csomagolni.

CONSTANZE

Nem engedem! Most te nem tehetsz tönkre mindent, érted?! Ilyen alkalom csak egy van az életben! Most kezdődik az életed, ha értelmes vagy, most gyógyulsz meg, ha hallgatsz rám, most!

WOLFI

Megyek hozzá. Mindenemmel. Sietek. Nem vagyok jól. Hozzá megyek.

Szemben állnak egymással, Wolfi felállt, igaz, szédül, de a felesége elé lép, megöleli, egyszerre nevetnek fel/

WOLFI

A kórház orvosa...te teljesen hülye vagy...

CONSTANZE

És egy operaénekesnő! Nézd meg mit írt Goethe, milyen élni egy operaénekesnővel! Mintha az ember beköltözne egy kanári kalitkájába!

WOLFI

Siettem hozzád, akkor siettem hozzád.

CONSTANZE

Meg sem szálltam út közben.

WOLFI

És a fiúnk is...a kisfiunk...nem láthatom már, igaz, nem?

/Fojtogatja a zokogás/

WOLFI

A fiamat, nem...?

CONSTANZE

Holnap hazajön a nővéredtől, Salzburgból...hazajön.

WOLFI

Ő ott jól érzi magát...

CONSTANZE

Még van egy napunk. És egy éjszakánk...egy éjszakánk...

WOLFI

Hová tűnt a lány a zongora mellől?

CONSTANZE */valóban megijed/*

NINCS MÁR OTT? NEM LÁTOD ŐT?!

WOLFI

Nem. Elment onnan. Nem játszik senki.

Odatántorog, rátámaszkodik a zongorára, megsimogatja, Constanze csak nézi/

WOLFI

A fiam és te...igaz...meg ez az élet, mi...?

Constanze nem tud szólni, áll és néz.

WOLFI

Az Éj királynőjének gyűrűje, igaz?

CONSTANZE /*mosolyog, próbál erőt önteni Wolfiba/*
Csodát tett velünk...

WOLFI /*mintha valóban kezdene jobban lenni/*
Na, előbb a pénz! Aztán a csoda!

CONSTANZE
Elfogadod a londoni állást?

WOLFI
Persze, de előbb aláírom a szerződést a magyar nemesekkel az ezer forintról.

CONSTANZE
Én holnap bemegyek a színházba a Varázsfuvoláért járó pénzért!

WOLFI
Mindent összegyűjtünk...megvárjuk a fiamat, és megszökünk innen!

CONSTANZE
Élünk Londonban, vagy bárhol, nem mindegy?!

WOLFI
Ha együtt vagyunk, nem mindegy?!

CONSTANZE
Soha nem kételkedtem abban, hogy halhatatlan tehetség vagy, ugye tudod?

WOLFI
Soha nem kételkedtem benne, hogy egymáshoz tartozunk!

CONSTANZE
Pedig azt hittem, meghalsz, ahogy az orvos mondta Badenben...

WOLFI
Mi? Hogy hazaérsz és kivisznek a temetőbe?

CONSTANZE
Igen! És hogy még pénzem sem lesz eltemetni téged!

Nagyot nevetnek.

WOLFI
Én pedig megbosszulok minden keservet, minden sérelmet! Olyan hóvihart támasztok, hogy a sok álszent barom, aki a temetésemre jött megsiratni, a

temetőkapuig nem jut el! Visszafújom őket, kapaszkodnak a kapuba, sírnak, jajgatnak! */megtántorodik, Constanze segítene, de Wolfi egy intéssel megállítja/*

CONSTANZE */igyekszik úgy tenni, mintha nem venné észre a helyzetet/*
Ott kapaszkodnak a temető kapujára! Salieri és többiek, mind! A császárnak beakad a szakálla, azon lóg, himbálja a szél!

WOLFI

És azt hittem, te sem leszelt ott, mert haragszol rám, Josepha, vagy akármelyik másik miatt!

CONSTANZE

Na nem, azt nem úsznád meg, azt ellenőrizném, hogy rendesen eltemettek-e!

WOLFI

Hová? Hátra a szegények közé? Közös sírba?

CONSTANZE

Hát, a hűtlen zeneszerzőknek már csak ez a sorsuk. Ez!

WOLFI

És a hűtlen asszonyok hová kerülnek?

CONSTANZE

Azoknak díszes sírhelyeket állítanak, és öreg férfiak járnak ki könnyezni és emlékezni hozzájuk.

WOLFI

Ha átmegyek is, a te képeddel megyek át, ezt megígérhetem neked, Constanze...csak a tieddel, mit szólsz...te voltál nekem mindig és most is te vagy...gondolatban, szóban és cselekedetben...a te képeddel megyek át, azt megtartottam...és lehet, hogy ez már nincs messze...nincs messze...

Wolfi elindul az ágy felé, Constanze nem tud mást tenni, mozdulatlanul áll/

WOLFI

Megjött a pénz...még egy kicsit bírhattam volna.

Tesz pár lépést, majd az ágyra zuhan. Constanze döbbenet nézi. Csönd. Constanze nézi a mozdulatlan férjét. Majd lassan Wolfihoz lép, átfordítja, elrendezi a halottat. Wolfi kezeit keresztbe rakja a mellén, de meglepődik: a férfi a kezében egy levelet szorongat. Constanze kiveszi a levelet, kibontja, előrejön, olvassa a levelet.

CONSTANZE HANGJA

„Drága Marianném! Hamarosan meghalok. Sokat éltem, gyorsan halok. Egyetlen képet viszek át magammal a nagy ismeretlenbe, a tiédet. Nem azért, hogy ne felejtselek el, mert ez elképzelhetetlen. Hanem, hogy ott is velem legyél. Örök barátod: Wolfgang.”

Csönd. Constanze körülnéz, a levelet összegyűri, eldobja. . Majd a zongorához megy, leül elé. Leüt egy hangot. Semmi, a zongora nem szólal meg. Leüt egy másikat. Csönd. Leüt egy egész akkordot. Semmi. A zongora néma. Constanze kifejezéstelen arccal bámulja a zongorát. Csönd.

Vége.